

EUROOPAN
KOMISSIO

Strasbourg 25.10.2016
COM(2016) 685 final

2016/0337 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

yhteisestä yhteisöveropohjasta

{SWD(2016) 341 final}

{SWD(2016) 342 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Komissio teki 16. maaliskuuta 2011 ehdotuksen yhteistä yhdistettyä yhtiöveropohjaa (CCCTB) koskevasta direktiivistä. Kyseistä ehdotusta käsitellään edelleen neuvostossa. Se on yksi komission REFIT-aloitteista, ja sen tavoitteena on tarjota yhtiöille yhtenäiset verosäännöt liiketoiminnan harjoittamiseksi koko sisämarkkinoiden alueella. Vuonna 2011 tehty CCCTB-ehdotus antaisi näin ollen yhtiöille mahdollisuuden pitää unionia yhteisöverotarkoituksissa yhtenä markkinana ja sen myötä helpottaisi yritysten rajatylittävää toimintaa sekä edistäisi kauppaa ja investointeja.

Kansainväliselle yhteisölle on viime aikoina tullut selväksi, etteivät yhteisöverotuksen tämänhetkiset säännökset enää vastaa nykyaikaa. Vaikka yritysten tuloja yleisesti ottaen verotetaan kansallisella tasolla, talouden toimintaympäristö on muuttunut entistä globaalimmaksi, liikkuvammaksi ja digitaalisemmaksi. Liiketoimintamallit ja yritysrakenteet ovat yhä monimutkaisempia, mikä on tehnyt voittojen siirtämisestä helpompaa.¹ Lisäksi kansallisten yhteisöverojärjestelmien erot ovat mahdollistaneet aggressiivisen verosuunnittelun lisääntymisen kymmenen viime vuoden aikana. Näin ollen, kun kansallisia sääntöjä laaditaan ottamatta huomioon liiketoiminnan rajatylittävää ulottuvuutta, erilaisten kansallisten yhteisöverojärjestelmien keskinäinen vaikutus synnyttää todennäköisesti eroavuuksia. Tällaiset eroavuudet aiheuttavat kaksinkertaisen verotuksen ja kaksinkertaisen verottamatta jättämisen riskejä ja vääristävät sen myötä sisämarkkinoiden toimintaa. Näissä olosuhteissa jäsenvaltioiden on yhä vaikeampaa taistella tehokkaasti yksipuolisilla toimin aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä vastaan² suojellakseen kansallisia veropohjiaan rapautumiselta ja puolustautuakseen voitonsiirroilta.

Koska Euroopan ensisijaisena tavoitteena nykyisin on kestävä kasvun ja investointien edistäminen sekä oikeudenmukaiset ja yhdyntyneemmät markkinat, tarvitaan uutta kehystä yritysten voittojen verottamiseksi oikeudenmukaisella ja tehokkaalla tavalla. Tässä yhteydessä CCCTB on tehokas väline tulojen kohdentamiseksi sinne, missä arvo tuotetaan, hyödyntämällä kaavaa, jossa on kolme yhtäläisesti painotettua tekijää (eli omaisuusarvo, työvoima ja myynti). Koska nämä tekijät ovat sidoksissa paikkaan, jossa yhtiö saa voittonsa, ne kestävät paremmin aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä kuin laajalti käytetyt voiton kohdentamisen siirtohinnoittelumenettelyt.

Sen lisäksi, että CCCTB:llä voidaan estää verojen kiertämistä, uudelleen vireille pantu hanke säilyttäisi myös piirteensä yhteisöverojärjestelmänä, jolla helpotettaisiin kauppaa ja investointeja rajojen yli sisämarkkinoilla. Nykyisin yritysten, jotka harjoittavat liiketoimintaa yli rajojen, on noudatettava jopa 28:aa erilaista yhteisöverojärjestelmää. Tämä on työläs prosessi niin ajankäytön kannalta kuin taloudellisesti, ja vie voimavaroja itse liiketoiminnan harjoittamiselta. Uudelleen vireille pantu CCCTB tarjoaisi edelleen samat edut kuin vuoden 2011 ehdotus sikäli, että yritysryhmiin, jotka ovat verotuksellisesti läsnä vähintään yhdessä jäsenvaltiossa, sovellettaisiin yhtä sääntökokonaisuutta niiden veropohjan laskemiseksi

¹ Komission yksiköiden valmisteluasiakirjassa ([SWD\(2015\) 121 final](#)) esitetään yksityiskohtainen katsaus monikansallisten voittojen verotuksen historiaan sekä nykyisiin ongelmiin ja haasteisiin.

² ”Aggressiivisessa verosuunnittelussa pyritään verovelvollisuuden pienentämiseen hyödyntämällä verojärjestelmän muotoseikkoja tai kahden tai useamman verojärjestelmän keskinäisiä eroja” (Komission suositus, annettu 6. joulukuuta 2012, aggressiivisesta verosuunnittelusta, [C\(2012\)8806 final](#)).

Euroopan unionissa (EU), ja tämän myötä ne olisivat vastuussa yhdelle verohallinnolle ('yhden luukun järjestelmä'). Tappioiden hyvitys rajojen yli tapahtuisi edelleen ilman eri toimenpiteitä veropohjien yhdistämisen seurauksena, eikä siirtohinnoittelusääntöjä sovellettaisi ryhmän sisällä, sillä koko ryhmää koskevien tulojen jako tehtäisiin kaavamaisesti.

Erona verrattuna vuoden 2011 ehdotukseen on se, että uudelleen vireille pannussa aloitteessa vahvistettaisiin pakolliset säännöt tiettyä kokoa suuremmille ryhmille, jotta järjestelmä kestäisi paremmin aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä. Toisaalta on myös tärkeää, että säännöt asetetaan vaihtoehtona sellaisten yksiköiden saataville, joiden on maksettava unionissa yhteisöveroa mutta jotka eivät täytä perusteita yhteisen kehyksen soveltamisesta niihin.

Kohti yhteistä yhdistettyä yhteisöveropohjaa (CCCTB)

Neuvostossa vuodesta 2011 alkaen käydyt keskustelut ovat osoittaneet olevan epätodennäköistä, että CCCTB-ehdotus, joka on hyvin kunnianhimoinen hanke, hyväksyttäisiin kokonaisuudessaan, jos ei sovelleta vaiheittaista lähestymistapaa. Joistakin tekijöistä (erityisesti veropohjien yhdistämisestä) käydyt keskustelut ovat olleet vaikeita, ja ne saattavat jarruttaa edistymistä järjestelmän muiden keskeisten osatekijöiden suhteen. Jotta asiassa päästäisiin eteenpäin, komissio esitti kesäkuun 2015 toimintasuunnitelmassaan vaiheittaista lähestymistapaa CCCTB:hen. Komissio ehdotti, että veropohjien yhdistämistä koskevia ponnisteluja lykättäisiin siihen saakka, kun päästään ensin sopimukseen yhteisen yhteisöveropohjan (CCTB) eli yhteisen pohjan pakollisesta sääntökokonaisuudesta. Tämä ei kuitenkaan muuta sitä tosiseikkaa, että komissio esittää kaksi ehdotusta, eli toisen yhteisestä yhteisöveropohjasta ja toisen CCCTB:stä, yhtä aikaa ja osana yhtä aloitetta. CCCTB:tä koskeva vuoden 2011 ehdotus, joka on edelleen käsiteltävänä neuvostossa, perutaan samalla, kun komissio esittää uudet ehdotukset. Tässä suhteessa on olennaista, että veropohjien yhdistäminen säilyy CCCTB-aloitteen keskeisenä osana, sillä yhtiöiden unionissa kohtaamista keskeisistä verotuksellisista esteistä voidaan selvittää tehokkaimmin konsernilähtöisesti.

Tässä direktiiviehdotuksessa keskitytään vaiheittaisen lähestymistavan ensimmäiseen vaiheeseen. Ehdotus rajoittuu näin ollen yhteisen pohjan osatekijöihin eli yhteisöveropohjan laskentaa koskeviin sääntöihin, mukaan lukien tietyt säännökset, jotka koskevat veronkierron estämistä ja ehdotetun verojärjestelmän kansainvälistä ulottuvuutta. Verrattuna vuoden 2011 ehdotukseen mukaan on otettu kaksi uutta aihetta: velanoton suosimisen vastaiset säännöt sekä tutkimuksesta ja kehityksestä (T&K) tehtävä ylimääräinen vähennys. Veropohjien yhdistämistä käsitellään erillisessä direktiiviehdotuksessa (toinen vaihe), jota on tarkoitus tarkastella myöhemmin, eli sen jälkeen kun yhteisen pohjan osatekijöistä on päästy poliittiseen sopimukseen. Siihen saakka CCCTB:tä koskeva ehdotus on edelleen tarkasteltavana neuvostossa. Jotta hyvitetäisiin se, että verovelvollisilta tilapäisesti evätään veropohjien yhdistämisestä koituvat edut, säädetään mekanismista, jossa tappiot hyvitetään rajojen yli mutta myöhemmin tehdään sisällytys takaisin veropohjaan. Tämä mekanismi pysyisi voimassa siihen saakka, kun otetaan käyttöön yhdistetty veropohja (CCCTB), jossa tappiot hyvitetään yli rajojen ilman eri toimenpiteitä sääntöjen soveltamisen seurauksena.

• Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa

CCCTB-ehdotuksen pano uudelleen vireille on keskiössä EU:n oikeudenmukaista ja tehokasta yhtiöverojärjestelmää koskevasta toimintasuunnitelmasta annetussa komission tiedonannossa

COM (2015) 302³, joka hyväksyttiin 17. kesäkuuta 2015. Toimintasuunnitelmassa esitetään viisi keskeistä toiminta-alaa. Siinä tarkastellaan nykyisiä yhteisöveropolitiikkoja unionissa ja asetetaan tavoitteeksi se, että EU:hun luotaisiin sellainen yhteisöverojärjestelmä, jossa yritysten voittoja verotetaan sillä lainkäyttöalueella, jolla arvo tosiasiallisesti tuotetaan. CCCTB esitellään kattavana aloitteena, joka olisi äärimmäisen tehokas väline päästä tavoitteeseen oikeudenmukaisemmasta ja tehokkaammasta verotuksesta.

Lisäksi uudelleen vireille pantu CCCTB-ehdotus sisältäisi säännöt veropohjan rapautumista ja voitonsiirtoja koskevan OECD:n BEPS-aloitteen joidenkin keskeisten toimien ottamiseksi huomioon. Nämä osatekijät on nyt sisällytetty vähimmäisvaatimuksina äskettäin annettuun neuvoston direktiiviin 2016/1164/EU⁴ ('verojen kiertämisen estämistä koskeva direktiivi' eli 'ATA-direktiivi'). CCCTB:hen itse asiassa sisällytettäneen ATA-direktiivin verojen kiertämisen estämistä koskevat osatekijät mutta uudessa oikeudellisessa kehyksessä. Normien olisi näet oltava osa yhteistä EU:n laajuista yhteisöverojärjestelmää, ja niissä olisi annettava ehdottomia sääntöjä pikemminkin kuin esitettävä vähimmäisvaatimuksia.

Se, että CCCTB pannaan uudelleen vireille, on merkittävässä asemassa komission oikeudenmukaisemman verotuksen alalla suunnitteleminen hankkeiden joukossa. Ehdotus on tarkoitus esitellä suurelle yleisölle samana päivänä kuin direktiiviehdotus verokohtelun eroavuuksista, joihin liittyy kolmansiä maita (ehdotuksella muutetaan ATA-direktiiviä), ja direktiiviehdotus riitojen ratkaisemisesta. Lisäksi ehdotus rakentuu hiljattain hyväksytyille verotusalan hankkeille. ATA-direktiivin lisäksi kyseessä ovat emo-tytäryhtiödirektiivin (PS-direktiivi) tarkistukset (vuosina 2014 ja 2015) ja korko- ja rojaltidirektiivin (IR-direktiivi) uudelleenlaadintaehdotus (vuonna 2011). PS-direktiivialoite ja jotkin IR-direktiivin yhteydessä keskustellut muutokset heijastavat nykyisiä poliittisia painopisteitä, joiden mukaan EU:n verolainsäädäntöä olisi lujitettava aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä vastaan.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

CCCTB kuuluu oikeudenmukaisempaa verotusta koskevien komission aloitteiden piiriin, ja se auttaisi poistamaan esteitä, jotka aiheuttavat sisämarkkinoiden asianmukaista toimintaa estäviä vääristymiä. Tähän perustuen se pitkälti täydentää yhtiöoikeutta koskevaa EU:n tason lainsäädäntöä ja on pääpiirteissään sopusoinnussa pääomamarkkinaunionin kaltaisten hankkeiden ja useiden verotuksen avoimuutta, tiedonvaihtoa ja rahanpesun torjuntaa koskevien aloitteiden kanssa.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

- **Oikeusperusta**

Tämä ehdotus kuuluu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT-sopimus) 115 artiklan soveltamisalaan. Kyseisessä artiklassa todetaan, että sen nojalla toteutettavien lähentämistoimenpiteiden on suoraan vaikutettava sisämarkkinoiden toteuttamiseen tai toimintaan.

³ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille ja neuvostolle, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2015, oikeudenmukaisen ja tehokkaan yhtiöverojärjestelmän käyttöönottamiseksi Euroopan unionissa: viisi keskeistä toiminta-alaa (COM (2015) 302 final).

⁴ Neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164, annettu 12 päivänä heinäkuuta 2016, sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta (EUVL L 193, 19.7.2016, s. 1–14).

CCCTB-aloitteen panolla uudelleen vireille pyritään helpottamaan liiketoimintaa EU:ssa ryhtymällä soveltamaan verovelvollisiin yhteisöverotuksessa kaikkialla sisämarkkinoilla yhteistä säännöstöä, jolla järjestelmästä saadaan vahvempi siten, että se kestää paremmin aggressiivista verosuunnittelua. Molemmilla tavoitteilla vaikutetaan sisämarkkinoihin päättäväisesti ja suoraan nimenomaan sikäli, että niillä pyritään poistamaan sisämarkkinoiden toiminnan vääristymiä.

- **Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)**

Tämä ehdotus on toissijaisuusperiaatteen mukainen.

Vaikka ongelmat ja syyt sille, miksi tarvitaan toimia, kuten edellisissä jaksoissa on selitetty, ovat alkuperältään erilaiset, vaikuttaa siltä, että haitallisiin vaikutuksiin voidaan puuttua tehokkaasti vain yhteisen ratkaisun kautta: näin ollen yhteisöverojärjestelmien lähentäminen unionissa lieventäisi markkinavääristymiä luomalla oikeudenmukaisemman ja yhtenäisemmän verotusympäristön, jossa yritykset voivat toimia. On selvää, että jotta tämä tavoite toteutuisi, tarvitaan unionin tason toimia sen sijaan, että jäsenvaltiot toimisivat erillään ja koordinoimattomalla tavalla. Jos jäsenvaltiot suunnittelisivat ja toteuttaisivat aloitteita yksin, tilanne jatkuisi nykyisellään tai jopa vaikeutuisi entisestään, sillä verovelvollisten olisi edelleen oltava tekemisissä 28 erilaisen ja joskus keskenään ristiriitaisen verojärjestelmän kanssa.

CCCTB:n suunnitellulla uudelleen vireille panolla halutaan reagoida tarpeeseen luoda sisämarkkinoille kasvua ja työpaikkoja sekä toimia aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä vastaan. Kaikilla näillä tavoitteilla pyritään olennaisesti ratkaisemaan ongelmia, jotka ulottuvat yhtä jäsenvaltiota laajemmalle, ja sen vuoksi ne vaativat yhteistä lähestymistapaa. Tämän perusteella mahdolliset toimenpiteet voivat johtaa tuloksiin vain, jos sääntöjä sovelletaan yhdenmukaisella tavalla kaikkialla sisämarkkinoilla. Jos näin ei tapahdu, yhteisöverotuksen ala säilyy sirpaleisena, minkä vuoksi verotukselliset esteet eivät katoa minnekään ja epäreilut verokilpailun käytännöt kukoistavat edelleen.

Kaiken lisäksi veron kiertämisen käytännöt vaikuttavat nykyisin ennen kaikkea rajatylittävissä yhteyksissä. Erilaisten verojärjestelmien keskinäinen vaikutus nimenomaan luo tilaisuuksia väärinkäyttöön tai helpottaa kansallisten yhteisöverosääntöjen keskinäisestä vaikutuksesta aiheutuvien eroavuuksien käyttämistä hyväksi. Lisäksi se seikka, että EU on hyvin pitkälle yhdentynyt sisämarkkina-alue, luo paljon rajatylittävää toimintaa, mikä korostaa sitä, miten tärkeää on sopia koordinoituista ratkaisuista.

Kun otetaan huomioon uudelleen vireille pantavan ehdotuksen laajuus ja vaikutukset, ehdotuksen tavoitteet (eli 28 kansallisen verojärjestelmän keskinäisen vaikutuksen nykyisin synnyttämien vääristymien lieventäminen ja edullisempien edellytysten luominen rajatylittäviin investointeihin sisämarkkinoilla) saavutettaisiin paremmin unionin tasolla.

Useimpiin CCCTB-järjestelmän keskeisiin kysymyksiin voidaan hakea ratkaisuja vain yhteisin toimin. Esimerkiksi yksiköiden tai maksujen oikeudellisessa luokittelussa olevat eroavuudet, jotka johtavat kaksinkertaiseen verotukseen tai kaksinkertaiseen verottamatta jättämiseen, voitaisiin poistaa yhteisiä yhteisöverosääntöjä soveltavien yhtiöiden välisissä suhteissa. Nämä ongelmat ratkeaisivat jäsenvaltioiden erillisin toimin parhaassakin mahdollisessa tapauksessa vain kahdenvälisesti. Tappioiden hyvitys rajojen yli toimisi itsessään tehokkaimmin, jos kaikki jäsenvaltiot myöntäisivät hyvityksen, vaikka kahdenvälisestä lähestymistapaa ei voidakaan sulkea pois toiseksi parhaana vaihtoehtona. Verottomalla ryhmän sisäisellä uudelleenorganisoinnilla, monimutkaisen, ryhmän sisäisen siirtohinnoittelun poistamisella sekä tulojen kaavamaisella jaolla ryhmän tasolla on rajatylittävä lähtökohta, ja näihin kysymyksiin voidaan puuttua vain yhteisellä säätelyllä.

- **Suhteellisuusperiaate**

Ehdotetut toimenpiteet ovat soveltuvia ja tarpeellisia haluttujen tavoitteiden saavuttamiseksi. Ne rajoittuvat yhteisöveropohjan yhdenmukaistamiseen, joka on ehdoton edellytys havaittujen sisämarkkinoita vääristävien tekijöiden poistamiselle. CCCTB:n uudelleen vireille pano ei myöskään rajoita jäsenvaltioiden itsemääräämisoikeutta päättää, paljonko ne tarvitsevat verotuloja budjettipolitiikan tavoitteisiin. Tältä osin se ei vaikuta jäsenvaltioiden oikeuteen vahvistaa omat yhteisöverokantansa.

Vaikka komissio on johdonmukaisesti tähdentänyt tarvetta koordinoida kansallisia verokäytäntöjä, on selvää, ettei koordinointi yksinään riitä poistamaan veroihin liittyviä vääristymiä sisämarkkinoilla. Kokemus on osoittanut, että koordinointi on hidaskäyttöprosessi ja että tulokset ovat olleet tähän mennessä vaatimattomia. Verokoordinoinnissa myös tyypillisesti puututaan vain erityisiin kysymyksiin, eikä sen avulla voida ratkaista yhtiöiden sisämarkkinoilla kohtaamien ongelmien koko kirjoa, joka edellyttää kokonaisvaltaista ratkaisua.

Tarkoituksena on rajata uudelleen vireille pantua CCCTB:tä niin, että pakottavat säännöt koskisivat vain tarvittavia verovelvollisten luokkia eli tietyn koon ylittäviä yritysryhmiä. Tämä johtuu siitä, että ryhmillä, joilla on suuret tulot, on yleensä riittävät resurssit toteuttaa aggressiivisia verosuunnittelustrategioita.

Suunnitelluilla säännöillä ei tämän ansiosta ylitetä sitä, mikä on tarpeen sisämarkkinoiden parempaa toimintaa koskevien perussopimuksen tavoitteiden saavuttamiseksi.

- **Toimintatavan valinta**

Edellä mainittuihin sisämarkkinoiden vääristymiin voidaan puuttua vain sitovilla säännöksillä ja yhteisellä oikeudellisella kehyksellä. Ei-sitova säädös olisi riskialtis valinta, sillä jäsenvaltiot voisivat päättää, etteivät ne pane sitä lainkaan täytäntöön tai se voisi johtaa pirstaleiseen lähestymistapaan. Tällainen lopputulos olisi hyvin epätoivottava. Riskinä olisi oikeudellisen epävarmuuden lisääntyminen verovelvollisten kannalta. Lisäksi sisämarkkinoilla sovellettavan koordinoitun ja yhtenäisen yhteisöverojärjestelmän tavoitteet vaarantuisivat. Koska yhteisen veropohjan rakenteen odotetaan lisäksi vaikuttavan kansallisiin talousarvioihin, erityisesti veropohjan kaavamaisen jaon välityksellä, on olennaisen tärkeää, että veropohjan koostumuksen määritteleviä sääntöjä sovelletaan johdonmukaisesti ja tehokkaasti. Tähän päästään paljon todennäköisemmin sitovalla lainsäädännöllä.

SEUT-sopimuksen 115 artiklan mukaan *”neuvosto antaa yksimielisesti ... direktiivejä jäsenvaltioiden sellaista lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä, jotka suoraan vaikuttavat sisämarkkinoiden toteuttamiseen ja toimintaan”*. Perussopimuksessa siis määrätään, että välittömän verotuksen alalla lainsäädäntöä voidaan antaa ainoastaan direktiivien muodossa. SEUT-sopimuksen 288 artiklan mukaan direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi muodon ja keinot. Direktiivi olisi näin ollen säilytettävä luonteeltaan yleisenä, ja tekniset ja pienet yksityiskohdat olisi jätettävä jäsenvaltioiden päätettäväksi.

3. SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Komissio järjesti julkisen kuulemisen kaikkien sidosryhmien saamiseksi mukaan ja tarjosi asianomaisille mahdollisuuden esittää näkemyksensä CCCTB:n uudesta vireillepanosta.

Kuulemiseen saatiin 175 vastausta. Suurin osa vastauksista (37 %) saatiin rekisteröidyiltä yhdistyksiltä, ja seuraavaksi eniten vastauksia (32 %) tuli yksittäisiltä yhtiöiltä, joista suurin osa oli pk-yrityksiä. Tässä näkyy selvästi, että pienemmät yhtiöt ovat kiinnostuneita ehdotuksesta.

Vastaajan tyypistä riippuen näkemykset siitä, onko CCCTB sopiva väline voitonsiirtoihin puuttumiseksi ja hallinnollisen taakan keventämiseksi, vaihtelivat. Vaikka ehdotus nähdään kaiken kaikkiaan myönteisenä, kansalaisjärjestöt ja julkiset laitokset korostavat enemmän CCCTB:n vaikutusta verosuunnitteluun. Yritykset pikemminkin korostavat säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten alentamista ja liiketoiminnan kannalta suotuisan investointiympäristön luomista. Ne kuitenkin myös korostavat kohonneiden hallinnollisten kustannusten riskejä, jos veronkierron estämistä koskevat säännöt ovat järjestelmässä keskeisessä asemassa.

Julkisessa kuulemisessa saadut kommentit on otettu huomioon vaikutustenarvioinnissa: näihin kommentteihin viitataan eri osissa sekä erillisessä asiaa koskevassa liitteessä.

- **Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö**

Vaikutustenarviointi sisältää kolmen tutkimuksen tulokset.

1. Euroopan komission yhteisen tutkimuskeskuksen CORTAX-tutkimus. CORTAX-malli on yleisen tasapainon malli, jonka tarkoituksena on arvioida yhteisöverouudistusten vaikutuksia 28 EU-maassa. Mallissa käytetään erilaisista **tietolähteistä** saatavia yksityiskohtaisia tietoja.

2. Eurooppalaisen taloustutkimuskeskuksen (Centre for European Economic Research, ZEW) tutkimus verouudistusten vaikutuksesta pyrittäessä poistamaan velkarahoituksen edullinen verokohtelu, joka vaikuttaa pääoman kustannuksiin ja efektiivisiin veroasteisiin. Tutkimuksessa keskitytään siihen, miten laajalti verojärjestelmissä nykyisin suositaan velanottoa yritystoiminnassa EU28-maissa, ja analysoidaan, voitaisiinko erilaisilla uudistusvaihtoehdoilla periaatteessa pystyä puuttumaan velanoton suosimiseen ja edistämään investointeja.

3. Eurooppalaisen taloustutkimuskeskuksen tutkimus verosuunnittelun vaikutuksista efektiivisiin veroasteisiin. Tutkimuksessa tuotetaan keskimääräisiä veroasteita ja efektiivisiä marginaaliveroasteita, joihin sisältyy monikansallisten yhtiöiden mahdollisuus hyödyntää kehittyneitä verosuunnittelustrategioita, mukaan lukien veroetusjärjestelmät.

- **Vaikutustenarviointi**

Keskeisenä toimintavaihtoehtona on harkittu ehdotusta yhteisestä yhdistetystä yhteisöveropohjasta mutta on myös arvioitu, millaisia vaikutuksia aiheutuisi ensimmäisestä vaiheesta ilman veropohjien yhdistämistä. Keskeinen valinta on tällaisen veropohjan laajuus eli keihin sitä sovellettaisiin. Keskeisinä vaihtoehtoina on harkittu sitä, että CCCTB:stä tehtäisiin pakollinen kaikille yrityksille, ja sitä, että se koskisi vain osaa yrityksistä. Harkinnassa on ollut useita vaihtoehtoja, joilla puututtaisiin siihen, että nykyisissä verojärjestelmissä suositaan velanottoa. Valittavissa on kaksi keskeistä toimintatapaa: sallitaan niin velkarahoituksen kuin oman pääoman ehtoisen rahoituksen kustannusten vähennyskelpoisuus tai kielletään se molemmilta. T&K-kannustimien osalta keskeisissä vaihtoehdoissa harkittiin T&K-investointimenojen eriasteisia verovähennyksiä.

Eri vaihtoehtojen arvioinnin jälkeen päädyttiin parhaaksi katsottuun vaihtoehtoon: CCCTB, joka on pakollinen suurille yhtiöille ja johon yhdistetään kasvu- ja investointivähennys ja T&K-menojen vähennys. Kasvu- ja investointivähennyksellä tehdään vähennykset velan ja oman pääoman rahoituskustannuksista noudattaen tiettyjä enimmäismääriä väärinkäytön ja verosuunnittelun välttämiseksi. T&K-menojen vähennyksen tarkoituksena on vähintään säilyttää nykyiset T&K-verokannustimet. Arvioinnin mukaan CCCTB:llä on selkeitä etuja verrattuna siihen vaihtoehtoon, ettei toimia toteutettaisi.

Parhaana pidetyn vaihtoehdon toteuttamisen odotetaan lisäävän verojärjestelmien oikeudenmukaisuutta ja luovan tasapuoliset toimintaedellytykset sen ansiosta, että poistetaan tehokkaasti aggressiivisen verosuunnittelun kannustimet EU:ssa. Näin olisi helpompaa varmistaa, että yhtiöt maksavat oikeudenmukaisen osuuden verorasituksesta, ja vahvistaa verovelvollisten moraalia. Lisäksi rajatylittävät verotukselliset esteet voitaisiin poistaa tehokkaasti EU:ssa. Vaikka veropohjien yhdistäminen on selvästi tärkeä tekijä veronkierron vähentämisessä, yhteistä pohjaa koskevilla säännöillä voitaisiin jo päästä eroon joistakin voitonsiirron muodoista, esimerkiksi verojärjestelmien keskinäisen vaikutuksen synnyttämien eroavuuksien hyväksikäytöstä. Vääristymät yhtiöiden tekemissä rahoituspäätöksissä vähenevät kasvu- ja investointivähennyksen ansiosta, sillä kyseinen vähennys tuo oman pääoman ehtoisen rahoituksen ja velkarahoituksen samaan asemaan. T&K-verokannustimia ei pelkästään säilytetä vaan niitä parannetaan ja virtaviivaistetaan.

Tästä ehdotuksesta odotetaan koituvan positiivista taloudellista hyötyä. Yhteinen yhteisöveropohja, johon sisältyy tappioiden hyvitys rajojen yli sekä kasvu- ja investointivähennys, lisääisi investointeja noin 3,6 prosenttia ja työllisyyttä 0,5 prosenttia. Kasvu kiihtyisi kaiken kaikkiaan noin 1,3 prosenttia. Säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten odotetaan alenevan, erityisesti CCCTB-järjestelmässä (10 % säännösten noudattamiseen kuluva ajassa ja 2,5 % säännösten noudattamisesta aiheutuvissa kustannuksissa). Tytäryhtiön perustamiskustannukset alenisivat jopa 67 prosenttia, minkä ansiosta yritysten (myös pk-yritysten) olisi helpompi lähteä ulkomaille.

Parhaana pidetystä vaihtoehdosta ei odoteta aiheutuvan ympäristövaikutuksia. Myös yhteiskunnalliset vaikutukset ovat rajalliset.

- **Sääntelyn toimivuus ja yksinkertaistaminen**

Verosäännösten noudattamisesta aiheutuvat kustannukset ovat merkittävä rasite yrityksille, ja niiden alentaminen on huomattava etu CCCTB:n täytäntöönpanossa. Säännösten noudattamisesta aiheutuu suurille yhtiöille kustannuksia arviolta noin 2 prosenttia maksetuista veroista, kun taas pk-yrityksille aiheutuu tällaisia kustannuksia arviolta noin 30 prosenttia maksetuista veroista. Säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten arvioidaan kasvavan, kun rajatylittävä toiminta lisääntyy ja tytäryhtiöitä perustetaan enemmän. Verouudistuksia koskevat tiedot osoittavat, että useita yhteisöverouudistuksia tehtiin kriisin jälkeen ja monilla toimenpiteillä pyrittiin lujittamaan veronkierron vastaista kansainvälistä kehystä. Tämä huomioon ottaen verosäännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten alentaminen uutta tytäryhtiötä perustettaessa tuo huomattavaa etua: tytäryhtiön perustamisesta jossain jäsenvaltiossa aiheutuvien aikakustannusten arvioidaan alenevan 62–67 prosenttia. Jos keskitytään toistuviin kustannuksiin eli jätetään huomiotta kertaluonteiset vaihtokustannukset, vaikutustenarvioinnin mukaan säännösten noudattamiseen kuluisi 8 prosenttia vähemmän aikaa CCCTB:n täytäntöönpanon ansiosta. Ajan säästymisen perusteella voidaan arvioida karkeasti, miten paljon kustannukset kaiken kaikkiaan alenisivat CCCTB-järjestelmässä. Jos toimintaansa laajentaisi ulkomaille 5 prosenttia keskisuurista yhtiöistä, kertaluonteisia kustannussäästöjä koituisi arviolta noin 1 miljardi euroa. Jos kaikki monikansalliset yhteisöt

soveltaisivat CCCTB:tä, säännösten noudattamisesta aiheutuvat toistuvat kustannukset alenisivat noin 0,8 miljardia euroa.

Verohallinnoille koituu hyötyä, sillä siirtohinnoittelukysymyksiä tarvitsee käsitellä vähemmän ja tapauksia on vähemmän, koska yritysryhmän verotuskysymykset käsittelee suurimmaksi osaksi emoyhtiön sijaintijäsenvaltion hallinto. Toisaalta, niin kauan kuin CCCTB ei ole pakollinen kaikille yrityksille, kansallisille hallinnoille koituu säännösten noudattamisesta ylimääräisiä kustannuksia, koska on ylläpidettävä kahta rinnakkaista järjestelmää.

Jotta päästäisiin oikeasuhteisella tavalla tavoitteeseen eli siihen, että verojärjestelmä olisi oikeudenmukainen, CCCTB:n osalta parhaana pidetty vaihtoehto olisi tehdä järjestelmästä pakollinen vain osalle yrityksistä, perustuen niiden kokoon. Mikroyritykset ja pk-yritykset vapautetaan siten CCCTB:n pakollisesta soveltamisesta. Kun pakollinen soveltaminen rajoitetaan tilinpitoryhmiin, joiden konsolidoitu liikevaihto on yli 750 miljoonaa euroa, soveltamisen piiriin saadaan suurin osa (noin 64 %) ryhmien liikevaihdosta, kun samalla rajoitetaan riskiä, että soveltamisen piiriin tulisi puhtaasti kotimaisia ryhmiä. Kynnysarvo on yhdenmukainen sen lähestymistavan kanssa, joka on omaksuttu muissa veron kiertämisen estämisestä koskevissa EU:n aloitteissa. Samaan aikaan ehdotuksessa tarjotaan niille yhtiöille, joille CCCTB:n soveltaminen ei ole pakollista, mahdollisuus soveltaa CCCTB-järjestelmää vapaaehtoisesti. Näin pk-yrityksille ja mikroyrityksille saadaan mahdollisimman paljon joustoa, ja niille tarjotaan mahdollisuus hyötyä CCCTB:n eduista tekemättä järjestelmästä kuitenkaan pakollista näille yrityksille.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Tällä direktiiviehdotuksella ei ole vaikutuksia Euroopan unionin talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

- **Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt**

Komissio arvioi tämän direktiivin soveltamista viisi vuotta direktiivin voimaantulon jälkeen ja laati direktiivin toiminnasta kertomuksen neuvostolle. Jäsenvaltioiden olisi toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

- **Selittävät asiakirjat (direktiivien osalta)**

Ks. johdanto-osan 22 kappale.

- **Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtaiset selitykset**

Tämä ehdotus on ensimmäinen vaihe (yhteinen yhteisöveropohja) kaksivaiheisessa lähestymistavassa kohti koko EU:n kattavaa yhteisöverojärjestelmää, ja siinä vahvistetaan yhteiset yhteisöverosäännöt, joilla lasketaan yhtiöiden ja kiinteiden toimipaikkojen veropohja unionissa.

- **Soveltamisala:** Toisin kuin vuoden 2011 ehdotus, jossa säädettiin kaikille vapaaehtoisesta järjestelmästä, tämä direktiivi on pakollinen yhtiöille, jotka kuuluvat tiettyä kokoa suurempiin ryhmiin. Kokoon liittyvän kynnsarvon määrittämisperuste liittyy konsernitilinpäätöksen tekevän ryhmän konsolidoituihin kokonaistuloihin. Jotta asianomaiset kaksi vaihetta (eli yhteinen yhteisöveropohja ja CCCTB) saataisiin riittävän johdonmukaisiksi keskenään, yhtiöiden on täytettävä veropohjien

yhdistämisen edellytykset, jotta niihin sovellettaisiin pakollisesti yhteistä pohjaa. Näin varmistetaan, että kunhan koko aloite on toteutunut veropohjien yhdistämisen ja jakokaavan hyväksymisen myötä, kaikki verovelvolliset, joihin sovelletaan yhteistä pohjaa koskevia sääntöjä, siirtyvät ilman eri toimenpiteitä CCCTB-järjestelmään. Yhtiöt, jotka eivät täytä näitä edellytyksiä, voivat myös soveltaa näitä yhteisiä sääntöjä.

- **Kiinteän toimipaikan määritelmä:** Kiinteän toimipaikan määritelmä vahvistetaan tässä direktiivissä noudattaen läheisesti BEPS-toimintasuunnitelman jälkeistä OECD:n malliverosopimuksessa suositeltua kiinteän toimipaikan määritelmää. Toisin kuin vuoden 2011 ehdotuksessa, tarkistettu määritelmä kattaa ainoastaan unionissa sijaitsevat kiinteät toimipaikat, jotka kuuluvat unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle. Tavoitteena olisi varmistaa, että kaikilla asianomaisilla verovelvollisilla on yhteinen käsitys asiasta, ja sulkea pois se mahdollisuus, että erilaisista määritelmistä aiheutuu eroavuuksia. Olennaisena ei pidetty yhteisen määritelmän esittämistä sellaisille kiinteille toimipaikoille, jotka sijaitsevat kolmannessa maassa tai jotka sijaitsevat unionissa, mutta kuuluvat verotuksellista kotipaikkaansa kolmannessa maassa pitävälle verovelvollisille. Kolmansiin maihin liittyvät ulottuvuus jätetään näin ollen käsiteltäväksi kahdenvälisissä verosopimuksissa ja kansainvälisessä lainsäädännössä.
- **Veropohja:** On muotoiltu laaja-alaiseksi. Kaikki tulot ovat veronalaisia, jollei niitä ole nimenomaisesti vapautettu verosta. Vähintään 10 prosentin osuuksien ollessa kyseessä osingoista saatavat tulot tai ryhmän ulkopuolisen yhtiön osakkeiden luovutuksesta saatava tuotto vapautetaan verosta, jotta estettäisiin ulkomaisen suoran sijoituksen kaksinkertainen verotus. Kiinteiden toimipaikkojen voitot vapautetaan samoin verosta päätoimipaikan valtiossa.

Veronalaisista tuloista vähennetään liiketoiminnan menot ja erät muut erät. Uudessa yhteistä yhteisöveropohjaa koskevassa ehdotuksessa myös toistetaan vuoden 2011 ehdotuksessa ollut luettelo vähennyskeltottomista menoista tietyn muutoksin, jotka ovat tarpeen johdonmukaisuuden varmistamiseksi. Talouden innovoinnin tukemiseksi tähän uudelleen vireille pantuun aloitteeseen on sisällytetty **T&K-menojen ylimääräinen vähennys** sen lisäksi, että vuoden 2011 ehdotus jo sisälsi avokätisen T&K-järjestelmän. Kyseiseen ehdotukseen sisällytettiin perussääntöä T&K-menojen vähennyksestä sovellettaisiin siis edelleen. T&K-menot kirjataan siis kokonaan kuluiksi sinä vuonna, jona ne aiheutuivat (lukuun ottamatta kiinteää omaisuutta). Lisäksi verovelvolliset voivat tehdä aina 20 000 000 euroon saakka T&K-menoista vuotuisen ylimääräisen vähennyksen, joka on 50 prosenttia. Jos T&K-menot ylittävät 20 000 000 euroa, verovelvolliset voivat tehdä 25 prosentin ylimääräisen vähennyksen ylimenevästä määrästä.

Kun otetaan huomioon, että yksi sisämarkkinoiden toimintaan liittyvistä keskeisistä poliittisista aloitteista on tukea pieniä ja innovatiivisia yrityksiä, yhteistä veropohjaa koskevalla uudelleen vireille pannulla ehdotuksella myönnetään **lisätty ylimääräinen vähennys** erityisen innovatiivisille **pienille aloitteleville yhtiöille**, joilla ei ole etuyhteydessä olevia yrityksiä (luokka, joka kattaa varsinkin startup-yritykset). Tältä osin verovelvolliset, jotka direktiivin mukaan täyttävät vaatimukset, voivat tehdä 100 prosentin ylimääräisen vähennyksen T&K-menoistaan, kunhan menot eivät ylitä 20 000 000 euroa ja edellyttäen, ettei näillä verovelvollisilla ole etuyhteydessä olevia yrityksiä.

- **Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö:** Tämä on uusi sääntö (ei sisältynyt vuoden 2011 ehdotukseen), joka sisältyy ATA-direktiiviin ja jota arvioitiin yksityiskohtaisesti BEPS-aloitteen osana. Sillä rajoitetaan korkomenojen (ja muiden rahoitusmenojen) vähennyskelpoisuutta, jotta estettäisiin voittoja kohti alhaisen verotuksen maita siirtäviä käytäntöjä. Säännön mukaan korkomenot (ja muut rahoitusmenot) voitaisiin vähentää täysimääräisesti siihen määrään asti kuin kyseiset menot voidaan tasata veronalaisilla korkotuloilla (ja muilla rahoitustuloilla). Ylimeneviin korkomenoihin sovelletaan vähennyskelpoisuuden rajoituksia, joiden määrittämisessä käytetään perusteena verovelvollisen tulosta ennen korkoja, veroja, poistoja ja kuoletuksia ('EBITDA').
- **Kasvu- ja investointivähennys ('AGI'):** Uudelleen vireille pannun aloitteen tarkoituksena on puuttua siihen epäsymmetriaan, että lainan korot voidaan (tietyn rajoituksen) vähentää verovelvollisten yhteisestä pohjasta, kun taas voitonjakoa ei voida. Tästä koituu velkarahoitukselle ratkaisevaa etua omaan pääomaan verrattuna. Koska tällainen tilanne aiheuttaa yhtiöiden velkaantumisriskejä, yhteisestä yhteisöveropohjasta uudelleen vireille pantuun ehdotukseen sisällytetään velanoton suosimisen vastainen sääntö, jotta voitaisiin neutralisoida nykyinen kehys, jolla rajoitetaan oman pääoman ehtoisen rahoituksen kustannusten vähennyskelpoisuutta. Verovelvolliset voivat tehdä kasvu- ja investointivähennyksen siten, että niiden oman pääoman lisäykset voidaan vähentää niiden veropohjasta tietyn edellytyksin. Säädetään esimerkiksi mahdollisia peräkkäisiä vaikutuksia rajoittavista toimenpiteistä ja verojen kiertämisen vastaisista säännöistä. Osana yhteisen veropohjan uudelleentarkastelua komissio tarkastelee erityisesti kasvu- ja investointivähennyksen toimintaa ja pohtii, pitäisikö kyseisen vähennyksen määrittämää ja kalibrointia tarkistaa.
- **Poistot:** Säännön pääsisältö siitä, että käyttöomaisuuden olisi oltava erään poikkeuksin poistokelpoinen verotustarkoituksissa, on sama kuin vuoden 2011 ehdotuksessa. Useimmat omaisuuserät kuuluvat kuitenkin tästä lähtien yksilöllisen poiston piiriin, sillä keskipitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet on poistettu ryhmäjärjestelmästä.
- **Tappiot:** Kuten vuoden 2011 ehdotuksessa, verovelvolliset voivat säilyttää tappiontasausoikeuden määräämättömän ajan, eikä vuosittain tehtävän vähennyksen määrää rajoiteta. Direktiivissä luodaan yhteys koron vähennyskelpoisuutta rajoittavien sääntöjen ja tappioiden verokohtelun välille. Toimintatavaksi valittiin näin ollen erittäin tehokas koron vähennyskelpoisuutta rajoittava sääntö siten, että mahdolliset tappioksi katsottavat määrät heijastavat kaupankäyntitoiminnan tulosta. Sääntöä on myös lujitettu veronkierron vastaisella säännöllä, jotta voitaisiin estää se, että tappioiden vähennyskelpoisuutta koskevia sääntöjä pyritään kiertämään ostamalla tappiollisia yhtiöitä.

Tappioiden väliaikainen hyvitys ja myöhempi sisällyttäminen takaisin veropohjaan: Jotta osittain hyvitetäisiin se, ettei ensimmäisessä vaiheessa koidu etuja veropohjien yhdistämisestä yli rajojen, annetaan mahdollisuus ottaa tiukoin edellytyksin huomioon tappiot, jotka ovat aiheutuneet muissa jäsenvaltioissa sijaitsevalle välittömälle tytäryhtiölle tai kiinteälle toimipaikalle. Tämä hyvitys on väliaikainen, koska emoyhtiö sisällyttää – ottaen huomioon aiemmin vähennettyjen tappioiden määrän – takaisin veropohjaansa välittömien tytäryhtiöidensä tai kiinteiden toimipaikkojensa mahdolliset myöhemmät voitot. Jos sisällyttämistä ei tehdä tietyn vuosimäärän kuluessa, vähennetyt tappio sisällytetään joka tapauksessa takaisin veropohjaan ilman eri toimenpiteitä.

- **Verojen kiertämisen estäminen:** Kuten vuoden 2011 ehdotuksessa, järjestelmään sisältyy useita verojen kiertämisen estämistä koskevia sääntöjä. Yleinen veronkierron vastainen sääntö ('GAAR') on laadittu linjassa ATA-direktiivin kanssa, ja sitä on täydennetty toimenpiteillä, jotka on suunniteltu hillitsemään tietyn tyyppistä veronkiertoa. Syrjivien tilanteiden estämiseksi on olennaisen tärkeää käytännössä varmistaa, että GAAR-sääntöjä sovelletaan yhdenmukaisella tavalla kansallisissa tilanteissa, unionin sisällä ja kolmansien maiden suhteen siten, että sääntöjen soveltamisala ja soveltamisen tulokset ovat samat sekä kansallisissa että rajatylittävissä tilanteissa.

Sikäli kuin kyseessä ovat **erityiset verojen kiertämisen estämistä koskevat toimenpiteet**, on tavallisesti tarpeen ottaa huomioon verotuksen taso toisella puolella rajaa sen määrittämiseksi, pitääkö verovelvollisen maksaa veroa ulkomailla syntyneistä tuloista. Sääntöihin sisältyy vapautusmenetelmästä hyvitysmenetelmään siirtymistä koskeva lauseke, joka on kohdistettu tietyn tyyppisiin kolmannesta maasta peräisin oleviin tuloihin. Sen tavoitteena on varmistaa, että tällaisia tuloja verotetaan unionissa, jos niitä on verotettu kolmannessa maassa alle tietyn tason. Ulkomaisia väliyrityksiä koskevassa lainsäädännössä viitataan lähinnä ATA-direktiivissä vahvistettuun sääntöön, ja määräysvallassa olevan kevyesti verotettavan tytäryhtiön tulot kohdennetaan sen ansiosta kyseisen tytäryhtiön emoyhtiölle pyrkimyksenä voitonsiirron estäminen. Ulkomaisia väliyrityksiä koskevat säännöt ulottuvat kiinteiden toimipaikkojen voittoihin siinä tapauksessa, että kyseisiä voittoja ei veroteta tai ne on vapautettu verosta verovelvollisen jäsenvaltiossa.

- **Verokohtelun eroavuudet:** Koska eroavuudet johtuvat kansallisista eroista tietyn tyyppisten yksiköiden tai rahallisten suoritusten oikeudellisessa luokittelussa, tällaisia eroavuuksia ei tavallisesti pitäisi syntyä, jos yritykset soveltavat yhteisiä sääntöjä veropohjansa laskennassa. Koska eroavuuksia kuitenkin todennäköisesti on edelleen yhteistä pohjaa koskevan kehyksen sekä kansallisten tai kolmansien maiden yhteisöverojärjestelmien keskinäisessä vaikutuksessa, tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt, joiden perusteella toinen eroavuustilanteesta olevista kahdesta lainkäyttöalueesta evää maksun vähentämisen tai varmistaa, että vastaavat tulot sisällytetään yhteiseen pohjaan.

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI**yhteisestä yhteisöveropohjasta**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 115 artiklan,

ottaa huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksityksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁵,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁶,

noudattaa erityistä lainsäätämisyksitystä,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Yhtiöt, jotka haluavat harjoittaa unionin sisällä rajatylittävää liiketoimintaa, kohtaavat vakavia esteitä ja markkinavääristymiä, koska erilaisia ja keskinäisessä vaikutuksessa olevia yhteisöverojärjestelmiä on 28. Lisäksi verosuunnittelun rakenteista on tullut ajan myötä yhä kehittyneempiä, kun näitä rakenteita kehitetään ulottumaan useille lainkäyttöalueille ja niissä hyödynnetään tehokkaasti verojärjestelmän muotoseikkoja taikka kahden tai useamman verojärjestelmän eroavuuksia yhtiöiden maksettaviksi tulevien verojen vähentämiseksi. Vaikka näissä tilanteissa korostuvat puutteet, jotka ovat luonteeltaan täysin erilaisia, ne molemmat luovat esteitä, jotka estävät sisämarkkinoiden asianmukaista toimintaa. Toimissa näiden ongelmien korjaamiseksi olisi sen vuoksi puututtava molemmantyyppisiin markkinoiden toimintapuutteisiin.
- (2) Sisämarkkinoiden asianmukaisen toiminnan tukemiseksi yhteisöveroympäristö olisi unionissa muokattava sen periaatteen mukaisesti, että yhtiöt maksavat oikeudenmukaisen osuuden verosta sillä lainkäyttöalueella, jolla (niillä lainkäyttöalueilla, joilla) niiden voitot syntyvät. Sen vuoksi on tarpeen säätää mekanismeista, joilla estettäisiin yhtiöitä hyödyntämästä kansallisten verojärjestelmien välisiä eroavuuksia maksaakseen vähemmän veroja. Yhtä tärkeää on myös edistää kasvua ja taloudellista kehitystä sisämarkkinoilla helpottamalla rajojen yli käytävää kauppaa ja yritysten investointeja. Tätä varten on tarpeen poistaa sekä kaksinkertaisen verotuksen että kaksinkertaisen verottamatta jättämisen riskit unionissa kitkemällä kansallisten yhteisöverojärjestelmien keskinäisessä vaikutuksessa olevat eroavuudet. Samaan aikaan yhtiöt tarvitsevat helposti täytöntöön pantavan vero- ja oikeudellisen kehyksen liiketoimintansa kehittämiseksi ja laajentamiseksi yli rajojen unionissa. Tässä yhteydessä olisi myös päästä eroon vielä vallitsevista syrjivistä tilanteista.

⁵ EUVL C , , s. .

⁶ EUVL C , , s. .

- (3) Kuten todetaan 16 päivänä maaliskuuta 2011 tehdyssä ehdotuksessa neuvoston direktiiviksi yhteisestä yhdistetystä yhtiöveropohjasta (CCCTB)⁷, yhteisöverojärjestelmä, jossa unionia pidettäisiin yhtenä markkinana yhteisöveropohjan laskemiseksi, helpottaisi unionissa kotipaikkaansa pitävien yritysten rajatylittävää toimintaa ja edistäisi tavoitetta tehdä unionista kansainvälisten investointien kannalta kilpailukykyisempi paikka. Vuoden 2011 CCCTB-ehdotuksessa keskityttiin tavoitteeseen helpottaa yritysten liiketoiminnan laajentamista unionissa. Kyseisen tavoitteen lisäksi olisi myös otettava huomioon, että CCCTB voi hyvin tehokkaasti parantaa sisämarkkinoiden toimintaa veronkierron torjunnan järjestelmillä. Tämän perusteella CCCTB-aloite olisi pantava uudelleen vireille, jotta voidaan tasavertaisesti käsitellä niin liiketoiminnan helpottamiseen liittyvää näkökulmaa kuin aloitteen roolia veronkierron torjunnassa. Tällainen lähestymistapa soveltuisi parhaiten yritettäessä poistaa sisämarkkinoiden toiminnan vääristymiä.
- (4) Koska on tarpeen toimia nopeasti, jotta varmistettaisiin sisämarkkinoiden asianmukainen toiminta muuttamalla sisämarkkinat yhtäältä kaupankäyntiä ja investointeja suosivimmiksi ja toisaalta paremmin veronkiertojärjestelyjä kestäviksi, on tarpeen jakaa kunnianhimoinen CCCTB-aloite kahdeksi eri ehdotukseksi. Ensimmäisessä vaiheessa olisi hyväksyttävä yhteistä yhteisöveropohjaa koskevat säännöt ennen kuin toisessa vaiheessa ryhdytään käsittelemään veropohjien yhdistämistä.
- (5) Monesti aggressiivista verosuunnittelua harjoitetaan rajatylittävissä yhteyksissä, mikä viittaa siihen, että osallistuvilla yritysyhmillä on vähimmäismäärä resursseja. Tähän perustuen yhteistä pohjaa koskevien sääntöjen olisi oikeasuhteisuuden vuoksi oltava pakolliset ainoastaan niille yhtiöille, jotka kuuluvat huomattavan suureen yritysyhmään. Tässä tarkoituksessa olisi vahvistettava kokoon liittyvä kynnyсарvo käyttäen perusteena konsernitilinpäätöksen tekevän ryhmän konsolidoituja kokonaistuloja. CCCTB-aloitteen kahden eri vaiheen keskinäisen johdonmukaisuuden varmistamiseksi yhteistä pohjaa koskevien sääntöjen olisi lisäksi oltava pakolliset yhtiöille, jotka katsottaisiin ryhmäksi, jos koko aloite toteutuu. Jotta edistettäisiin paremmin tavoitetta helpottaa kauppaa ja investointeja sisämarkkinoilla, yhteistä yhteisöveropohjaa koskevien sääntöjen olisi oltava vaihtoehtona myös sellaisten yhtiöiden saatavilla, jotka eivät täytä näitä perusteita.
- (6) On tarpeen määritellä unionissa sijaitsevan kiinteän toimipaikan käsite, kun kiinteä toimipaikka kuuluu verotuksellista kotipaikkaansa unionissa pitävälle verovelvolliselle. Tavoitteena olisi varmistaa, että kaikilla asianomaisilla verovelvollisilla on yhteinen käsitys asiasta, ja sulkea pois se mahdollisuus, että erilaisista määritelmistä aiheutuu eroavuuksia. Sitä vastoin ei tulisi pitää olennaisena yhteisen määritelmän vahvistamista sellaisille kiinteille toimipaikoille, jotka sijaitsevat kolmannessa maassa tai jotka sijaitsevat unionissa, mutta kuuluvat verotuksellista kotipaikkaansa kolmannessa maassa pitävälle verovelvolliselle. Tämä ulottuvuus olisi parasta jättää kahdenvälisiin verosopimuksiin ja kansalliseen lainsäädäntöön, koska sen yhteydet kansainvälisiin sopimuksiin ovat monimutkaiset.
- (7) Jotta lievennettäisiin veronkierron riskejä, jotka häiritsevät sisämarkkinoiden toimintaa, yhteisen yhteisöveropohjan olisi oltava laaja-alainen. Tähän perustuen kaikkien tulojen olisi oltava veronalaisia, jollei niitä ole nimenomaisesti vapautettu

⁷ Ehdotus neuvoston direktiiviksi COM (2011) 121 final/2, annettu 3 päivänä lokakuuta 2011, yhteisestä yhdistetystä yhtiöveropohjasta.

verosta. Kun kyseessä ovat vähintään 10 prosentin osuudet, osingoista saatavat tulot tai ryhmän ulkopuolisen yhtiön osakkeiden luovutuksesta saatava tuotto olisi vapautettava verosta, jotta estettäisiin ulkomaisen suoran sijoituksen kaksinkertainen verotus. Kiinteiden toimipaikkojen voitot olisi samoin vapautettava verosta päätoimipaikan valtiossa. On myös katsottu, että ulkomailla ansaittujen tulojen vapauttaminen verosta vastaa tarpeeseen tilanteen yksinkertaistamisesta yritysten kannalta. Kaksinkertaisen verotuksen lieventämiseksi useimmat jäsenvaltiot eivät nykyisin verota osinkoja ja osakkeiden luovutuksesta saatavaa tuottoa, minkä myötä vältytään tarpeelta laskea verovelvollisen oikeus saada hyvitystä ulkomailla maksetusta verosta erityisesti silloin, kun tällaisessa oikeudessa on otettava huomioon osinkoja jakaneen yhtiön maksama yhteisövero.

- (8) Veronalaisista tuloista olisi vähennettävä liiketoiminnan menot ja erät muut erät. Vähennyskelpoisiin liiketoiminnan menoihin olisi tavallisesti kuuluttava kaikki myyntiin liittyvät menot sekä tulojen synnyttämiseen, säilyttämiseen ja turvaamiseen liittyvät menot. Talouden innovoinnin tukemiseksi ja sisämarkkinoiden nykyaikaistamiseksi olisi säädettävä tutkimus- ja kehitysmenojen vähennyksistä, myös ylimääräisistä vähennyksistä, ja menot olisi kirjattava kokonaan kuluiksi sinä vuonna, jona ne aiheutuivat (lukuun ottamatta kiinteää omaisuutta). Erityisen innovatiivisia pieniä aloittelevia yhtiöitä, joilla ei ole etuyhteydessä olevia yrityksiä, (luokka, joka kattaa erityisesti startup-yritykset) olisi myös tuettava tutkimus- ja kehitysmenojen lisätyllä ylimääräisellä vähennyksellä. Oikeusvarmuuden takaamiseksi olisi myös laadittava luettelo vähennyskeltottomista menoista.
- (9) Viimeaikaisessa kansainvälisen verotuksen kehityksessä on korostunut se, että pyrkiessään alentamaan kokonaisverojaan kansainväliset yritysryhmät ovat yhä useammin ryhtyneet veronkiertojärjestelyihin, joissa maksetaan liiallisia korkoja. Järjestelyt johtavat veropohjan rapautumiseen ja voitonsiirtoihin. Sen vuoksi on tarpeen rajoittaa korkomenojen (ja muiden rahoitusmenojen) vähennyskelpoisuutta, jotta estettäisiin tällaisia käytäntöjä. Tässä yhteydessä korkomenojen (ja muiden rahoitusmenojen) vähennyskelpoisuus olisi sallittava ilman rajoituksia ainoastaan siihen määrään asti kuin kyseiset menot voidaan tasata veronalaisilla korkotuloilla (ja muilla rahoitustuloilla). Ylimeneviin korkomeneihin olisi kuitenkin sovellettava vähennyskelpoisuuden rajoituksia, joiden määrittämisessä on käytettävä perusteena verovelvollisen tulosta ennen korkoja, veroja, poistoja ja kuoletuksia ('EBITDA').
- (10) Se, että lainan korot voidaan vähentää verovelvollisen veropohjasta mutta voitonjakoa ei, tuo ratkaisevaa etua velkarahoitukselle oman pääoman ehtoiseen rahoitukseen verrattuna. Koska tämä aiheuttaa yhtiöiden velkaantumisriskejä, on olennaisen tärkeää säätää toimenpiteistä, joilla neutralisoidaan oman pääoman ehtoista rahoitusta rajoittava nykyinen kehys. Tämän perusteella tarkoituksena on myöntää verovelvollisille kasvu- ja investointivähennys siten, että verovelvollisen oman pääoman lisäykset voitaisiin vähentää verovelvollisen veropohjasta tietysin edellytyksin. Olisi olennaisen tärkeää varmistaa, ettei järjestelmä kärsi peräkkäisistä vaikutuksista, minkä vuoksi olisi tarpeen jättää soveltamisen ulkopuolelle sellaisten osuuksien verotusarvo, jotka verovelvollisella on etuyhteydessä olevassa yrityksessä. Jotta vähennysjärjestelmä olisi lisäksi riittävän vahva, olisi säädettävä verojen kiertämisen estämistä koskevista säännöistä.
- (11) Käyttöomaisuuden olisi oltava eräin poikkeuksin poistokelpoinen verotustarkoituksissa. Vaikka pitkävaikutteisista ja keskipitkävaikutteisista aineellisista ja aineettomista käyttöomaisuushyödykkeistä olisi tehtävä poistot yksittäin, kaikki muut poistokelpoiset omaisuuserät olisi siirrettävä omaisuuserien

ryhmään. Ryhmässä tehtävät poistot yksinkertaistavat sekä veroviranomaisten että verovelvollisten toimintaa, sillä tällöin ei tarvitse laatia ja ylläpitää luetteloa kaikista käyttöomaisuuden tyypeistä ja käyttöomaisuuden vaikutusajasta.

- (12) Jotta estettäisiin passiivisten tulojen (lähinnä rahoitustulojen) siirtämistä pois raskaasti verotetuista yhtiöistä, mahdollisten tappioiden, joita tällaisilla yhtiöillä saattaa olla verovuoden lopussa, olisi katsottava lähinnä vastaavan kaupankäyntitoiminnan tuloksia. Pitäen tätä lähtökohtana verovelvollisten olisi voitava säilyttää tappiontasausoikeus määräämättömän ajan niin, ettei vuosittain tehtävän vähennyksen määrää rajoiteta. Koska tappiontasauksen tarkoituksena on varmistaa, että verovelvollinen maksaa veron reaalitylostaan, tappiontasaukselle ei ole mitään syytä asettaa aikarajaa. Sikäli kuin kyseessä on taannehtiva tappiontasaus, tällaista sääntöä ei ole tarpeen ottaa käyttöön, sillä tämä käytäntö on jäsenvaltioissa melko harvinainen, ja yleensä se johtaa kohtuuttomaan monimutkaisuuteen. Lisäksi olisi vahvistettava veronkierron vastainen säännös, jotta voitaisiin estää, torjua ja vaikeuttaa sitä, että pyritään kiertämään tappioiden vähennyskelpoisuutta koskevia sääntöjä ostamalla tappiollisia yhtiöitä.
- (13) Jotta parannettaisiin yritysten kassavirtavalmiuksia – esimerkiksi kompensoimalla jossakin jäsenvaltiossa aiheutuvia startup-vaiheen tappioita toisessa jäsenvaltiossa syntyvillä voitoilla – ja kannustettaisiin laajentumista yli rajojen unionissa, verovelvollisilla olisi oltava oikeus ottaa tilapäisesti huomioon tappiot, jotka ovat aiheutuneet niiden muissa jäsenvaltioissa sijaitseville välittömille tytäryhtiöille ja kiinteille toimipaikoille. Jäsenvaltiossa sijaitsevan emoyhtiön tai päätoimipaikan olisi tässä tarkoituksessa pystyttävä vähentämään veropohjastaan tietynä verovuonna tappiot, jotka ovat aiheutuneet samana verovuonna sen muissa jäsenvaltioissa sijaitseville välittömille tytäryhtiöille tai kiinteille toimipaikoille, suhteessa sen osuuteen. Emoyhtiötä olisi sitten vaadittava sisällyttämään takaisin veropohjaansa – ottaen huomioon aiemmin vähennettyjen tappioiden määrän – näiden välittömien tytäryhtiöiden tai kiinteiden toimipaikkojen mahdolliset myöhemmät voitot. Koska on olennaisen tärkeää turvata kansalliset verotulot, vähennetyt tappiot olisi sisällytettävä takaisin veropohjaan ilman eri toimenpiteitä, jos tätä ei ole jo tehty tietyn vuosimäärän kuluttua tai jos edellytykset välittömäksi tytäryhtiöksi tai kiinteäksi toimipaikaksi katsomiselle eivät enää täyty.
- (14) Jotta vältettäisiin se, että korkean verotuksen lainkäyttöalueiden veropohja rapautuu sen myötä, että voittoja siirretään liiallisin siirtohinnoin matalamman verotuksen maihin, verovelvollisen ja etuyhteydessä olevan (olevien) yrityksen (yritysten) välisissä liiketapahtumissa käytettyjä hintoja olisi oikaistava noudattaen markkinaehtoperiaatetta, joka on yleisesti sovellettava arviointiperuste.
- (15) On olennaisen tärkeää säätää tarkoituksenmukaisista verojen kiertämisen estämisestä koskevista toimenpiteistä, jotta yhteistä pohjaa koskevat säännöt saataisiin kestäväksi aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä paremmin. Järjestelmään olisi erityisesti kuuluttava yleinen veronkierron vastainen sääntö ('GAAR'), jota täydennetään tietyn tyyppisen veronkierron hillitsemiseen tarkoitetuilla toimenpiteillä. GAAR-sääntöjen tarkoituksena on estää sellaisia verotukseen liittyviä väärinkäytöksiä, jotka eivät vielä ole erityisesti kohdennettujen säännösten piirissä, joten niillä paikataan aukkoja. Tällä ei pitäisi olla vaikutusta väärinkäytösten estämisestä koskevien erityisten sääntöjen sovellettavuuteen. GAAR-sääntöjä olisi sovellettava unionissa järjestelyihin, jotka eivät ole aitoja. Lisäksi on tarpeen varmistaa, että GAAR-sääntöjä sovelletaan yhdenmukaisella tavalla kansallisissa tilanteissa, rajatylittävissä tilanteissa unionin sisällä ja rajatylittävissä tilanteissa, joissa on mukana kolmansiin maihin

sijoittautuneita yhtiöitä, siten, että sääntöjen soveltamisala ja soveltamisen tulokset eivät ole erilaiset.

- (16) Sikäli kuin kyseessä ovat erityiset verojen kiertämisen estämistä koskevat toimenpiteet, on usein tarpeen selvittää, mikä on verotuksen taso toisella puolella rajaa, sen määrittämiseksi, pitääkö verovelvollisen maksaa veroa ulkomailla syntyneistä tuloista. Tämä loisi verotukselle ja kilpailulle tasapuoliset toimintaedellytykset sisämarkkinoilla ja myös suojaisi markkinoita veropohjan rapautumiselta kolmansiin maihin nähden. Tässä yhteydessä on tarpeen vahvistaa vapautusmenetelmästä hyvitysmenetelmään siirtymistä koskeva lauseke, joka on kohdistettu tietentyyppeihin kolmannessa maassa ansaittuihin tuloihin, kuten voitonjako ja osakkeidenluovutuksesta saatava tuotto, jotta varmistettaisiin, että tuloja verotetaan unionissa, jos niitä on verotettu alla tietyn tason kolmannessa maassa. Ulkomaisia väliyhtiöitä koskeva lainsäädäntö on myös yhteisöverojärjestelmän välttämätön osa, ja määräysvallassa olevan kevyesti verotettavan tytäryhtiön tulot kohdennetaan sen ansiosta kyseisen tytäryhtiön emoyhtiölle pyrkimyksenä voitonsiirron estäminen. Tältä osin on tarpeen ulottaa ulkomaisia väliyhtiöitä koskevat säännöt koskemaan kiinteiden toimipaikkojen voittoja, jos kyseisiä voittoja ei veroteta tai ne on vapautettu verosta verovelvollisen jäsenvaltiossa.
- (17) Kun otetaan huomioon, että verokohtelun eroavuudet johtavat tavallisesti kaksinkertaiseen vähennykseen (eli molemmissa valtioissa tehtävään vähennykseen) tai tulojen vähennykseen toisessa valtiossa sisällyttämättä tuloja toisen valtion veropohjaan, tällaiset tilanteet vaikuttavat selkeästi sisämarkkinoihin vääristämällä sen mekanismeja ja luomalla porsaanreikiä, joiden turvin veronkiertoa voidaan harjoittaa menestyksekkäästi. Koska eroavuudet johtuvat kansallisista eroista tietentyyppeiden yksiköiden tai rahallisten suoritusten oikeudellisessa luokittelussa, tällaisia eroavuuksia ei tavallisesti synny, jos yritykset soveltavat yhteisiä sääntöjä veropohjansa laskennassa. Eroavuuksia olisi kuitenkin edelleen yhteistä pohjaa koskevan kehityksen sekä kansallisten tai kolmansien maiden yhteisöverojärjestelmien keskinäisessä vaikutuksessa. Verokohtelun eroavuuksiin liittyvien järjestelyjen vaikutusten neutraloimiseksi on tarpeen vahvistaa säännöt, joiden perusteella toinen eroavuustilanteesta olevista kahdesta lainkäyttöalueesta evää maksun vähentämisen tai varmistaa, että vastaavat tulot sisällytetään yhteisöveropohjaan.
- (18) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001⁸ 28 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Tämän direktiivin yhteydessä harjoitettavan henkilötietojen käsittelyn on tapahduttava direktiivin 95/46/EY⁹ (joka korvataan asetuksella (EU) 2016/679¹⁰) täytäntöön panevien

⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EUVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.1.1995, s. 31).

¹⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuojasetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

tietosuoja koskevien kansallisten sääntöjen ja asetuksen (EY) N:o 45/2001¹¹ mukaisesti.

- (19) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti tämän direktiivin tiettyjen, muiden kuin keskeisten osien täydentämiseksi tai muuttamiseksi seuraavilta osin: i) yhtiömuotoja ja yhteisöveroja koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön muutosten huomioon ottaminen ja liitteiden I ja II muuttaminen vastaavasti, ii) lisämääritelmien vahvistaminen, iii) veronkierron torjuntaa koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistaminen useilla erityisillä aloilla, jotka ovat merkityksellisiä kasvu- ja investointivähennyksen kannalta, iv) liisattujen omaisuuserien laillisen ja taloudellisen omistusoikeuden käsitteiden yksityiskohtaisempi määrittely, v) leasingmaksujen pääoma- ja korko-osuuden laskenta ja liisattujen omaisuuserien poistopohjan laskenta ja vi) poistokelpoisen käyttöomaisuuden luokkien tarkempi määrittely. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (20) Jotta voidaan varmistaa tämän direktiivin yhdenmukainen täytäntöönpano, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa vahvistaa vuosittain luettelo kolmansien maiden yhtiömuodoista, jotka vastaavat liitteessä I lueteltuja yhtiömuotoja. Tätä valtaa olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011¹² mukaisesti.
- (21) Toimimalla yksin ja eri tavoin jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, jotka ovat sisämarkkinoiden toiminnan parantaminen kansainvälisen veronkierron vastaisilla käytännöillä ja yritysten auttaminen niiden toiminnan laajentamisessa yli rajojen unionissa. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarvitaan koordinoituja toimia. Nämä tavoitteet voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, sillä direktiivillä puututaan erilaisten kansallisten verosääntöjen keskinäisen vaikutuksen aiheuttamaan sisämarkkinoiden tehottomuuteen. Erilaiset verosäännöt vaikuttavat sisämarkkinoiden toimintaan ja hillitsevät rajatylittävää toimintaa. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi, kun erityisesti otetaan huomioon, että direktiiviä sovelletaan pakollisesti vain tietyn koon ylittäviin ryhmiin.
- (22) Jäsenvaltiot ovat 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman¹³ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään kansallisia täytäntöönpanotoimenpiteitä koskevaan ilmoitukseensa yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön

¹¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1–22).

¹² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

¹³ Selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annettu jäsenvaltioiden ja komission yhteinen poliittinen lausuma (EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14).

osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.

- (23) Komission olisi arvioitava tämän direktiivin soveltamista viisi vuotta direktiivin voimaantulon jälkeen ja laadittava tästä kertomus neuvostolle. Jäsenvaltioiden olisi toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteinen pohja tiettyjen yhtiöiden verottamiselle ja säädetään kyseisen pohjan laskentaa koskevat säännöt.
2. Yhtiöön, joka soveltaa tämän direktiivin sääntöjä, ei enää sovelleta kansallista yhteisöverolainsäädäntöä missään tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvassa asiassa, jollei toisin säädetä.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tämän direktiivin sääntöjä sovelletaan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti perustettuun yhtiöön, myös sen muissa jäsenvaltioissa sijaitseviin kiinteisiin toimipaikkoihin, jos yhtiö täyttää kaikki seuraavat edellytykset:
 - (a) sen yhtiömuoto on jokin liitteessä I luetelluista yhtiömuodoista;
 - (b) siihen sovelletaan jotakin liitteessä II luetelluista yhteisöveroista tai myöhemmin käyttöön otettua samanlaista veroa;
 - (c) se kuuluu liikekirjanpidolliseen konserniin, jonka konsolidoidut konsernitulot olivat yhteensä yli 750 000 000 euroa asianomaista tilivuotta edeltäneen tilivuoden aikana;
 - (d) se katsotaan emoyhtiöksi tai 3 artiklassa tarkoitetuksi vaatimukset täyttäväksi tytäryhtiöksi ja/tai sillä on yksi tai useampi kiinteä toimipaikka muissa jäsenvaltioissa 5 artiklassa tarkoitettulla tavalla.
2. Tätä direktiiviä sovelletaan myös jonkin kolmannen maan lainsäädännön mukaisesti perustettuun yhtiöön yhdessä tai useammassa jäsenvaltioissa sijaitsevien kiinteiden toimipaikkojen osalta, jos yhtiö täyttää 1 kohdan b–d alakohdassa säädetyt edellytykset.

Siltä osin, täyttääkö yhtiö 1 kohdan a alakohdan edellytyksen, riittää, että kolmannessa maassa sijaitsevan yhtiön yhtiömuoto on vastaavanlainen kuin liitteessä I mainitut yhtiömuodot. Edellä olevan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi komissio vahvistaa vuosittain luettelon kolmansien maiden yhtiömuodoista, jotka vastaavat liitteessä I lueteltuja yhtiömuotoja. Kyseinen täytäntöönpanosäädös hyväksytään 68 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tutkimusmenettelyä noudattaen. Se seikka, ettei

jotakin kolmannen maan yhtiömuotoa ole mainittu kyseisessä luettelossa, ei estä soveltamasta tämän direktiivin sääntöjä kyseiseen yhtiömuotoon.

3. Yhtiö, joka täyttää 1 kohdan a ja b alakohdan edellytykset mutta joka ei täytä mainitun kohdan c tai d alakohdan edellytyksiä, voi valita, myös muissa jäsenvaltioissa sijaitsevien kiinteiden toimipaikkojensa osalta, että se soveltaa tämän direktiivin säännöksiä viiden verovuoden ajan. Tätä ajanjaksoa pidennetään ilman eri toimenpiteitä viiden verovuoden pituisten peräkkäisten soveltamiskausien ajaksi, jollei anneta 65 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua lopettamisilmoitusta. Edellä olevan 1 kohdan a ja b alakohdan edellytysten on täytyttävä joka kerta, kun pidennys tehdään.
4. Direktiivin sääntöjä ei sovelleta erityisen verotusjärjestelyn alaisiin laivayhtiöihin. Erityisen verotusjärjestelyn alaiset laivayhtiöt otetaan huomioon määritettäessä yhtiöitä, jotka kuuluvat samaan ryhmään 3 artiklassa tarkoitetulla tavalla.
5. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 66 artiklan mukaisesti liitteiden I ja II muuttamiseksi, jotta voidaan ottaa huomioon yhtiömuotoja ja yhteisöveroja koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön muutokset.

3 artikla

Emoyhtiö ja vaatimukset täyttävät tytäryhtiöt

1. Vaatimukset täyttävällä tytäryhtiöllä tarkoitetaan kaikkia välittömiä ja alemman tason tytäryhtiöitä, joissa emoyhtiöllä on seuraavat oikeudet:
 - (a) sillä on oikeus käyttää yli 50 prosenttia äänioikeuksista; ja
 - (b) sillä on omistusoikeus yli 75 prosenttiin tytäryhtiön pääomasta, tai se omistaa yli 75 prosenttia voitonjakoon oikeuttavista oikeuksista.
2. Laskettaessa 1 kohdassa tarkoitettuja kynnysarvoja alemman tason tytäryhtiöille on sovellettava seuraavia sääntöjä:
 - (a) kun äänioikeutta koskeva kynnysarvo saavutetaan tytäryhtiön osalta, emoyhtiöllä on katsottava olevan 100 prosenttia näistä oikeuksista;
 - (b) voitonjakoon oikeuttavat oikeudet ja omistusoikeus pääomaan on laskettava kertomalla suorat ja välilliset omistusosuudet tytäryhtiöissä kullakin tasolla. Laskennassa on otettava huomioon myös emoyhtiöllä suoraan tai välillisesti olevat enintään 75 prosentin omistusoikeudet, mukaan lukien oikeudet yhtiöissä, jotka pitävät verotuksellista kotipaikkaansa jossakin kolmannessa maassa.

4 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- (1) 'verovelvollisella' yritystä, joka täyttää 2 artiklan 1 tai 2 kohdassa säädetyt edellytykset tai on 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti valinnut soveltavansa tämän direktiivin sääntöjä;
- (2) 'muulla kuin verovelvollisella' yritystä, joka ei täytä 2 artiklan 1 tai 2 kohdassa säädetyjä edellytyksiä eikä ole valinnut 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti soveltavansa tämän direktiivin sääntöjä;

- (3) 'unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella' verovelvollista, jonka verotuksellinen kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa;
- (4) 'unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella' verovelvollista, jonka verotuksellinen kotipaikka ei ole jossakin jäsenvaltiossa;
- (5) 'tuloilla' myynnistä tai muista liiketapahtumista saatavia tuottoja vähennettynä valtion virastojen puolesta kannetuilla arvonlisäveroilla, muilla veroilla ja tulleilla riippumatta siitä, ovatko ne luonteeltaan monetaarisia vai eivät, mukaan lukien varojen ja oikeuksien luovutuksista saatava tuotto, korot, osingot ja muut jaetut voitot, likvidaatioista saatava tuotto, rojalit, tuet ja avustukset, saadut lahjat, korvaukset ja vapaaehtoiset maksut. Tuloihin sisältyvät myös verovelvollisen antamat ei-monetaariset lahjat. Tuloihin eivät sisälly verovelvollisen hankkima pääoma eikä sille takaisin maksettu velka;
- (6) 'menoilla' tilikauden aikana tapahtuvia yrityksen nettopääoman vähennyksiä, jotka toteutuvat varojen siirtymisenä pois yrityksestä tai varojen arvon alentumisena tai velkojen arvon kirjaamisena tai kasvuna, lukuun ottamatta niitä, jotka liittyvät monetaarisiin ja ei-monetaarisiin voitonjakoihin osakkeenomistajille tai pääomasijoittajille tässä ominaisuudessa;
- (7) 'verovuodella' kalenterivuotta tai muuta verotuksellisesti soveltuvaa ajanjaksoa;
- (8) 'voitolla' määrää, joka jää jäljelle, kun verovuoden tuloista vähennetään vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät;
- (9) 'tappiolla' määrää, jolla vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät ylittävät verovuoden tulot;
- (10) 'liikekirjanpidollisella konsernilla' kaikkia yksikköjä, jotka on täysimääräisesti sisällytetty kansainvälisten tilinpäätösstandardien tai kansallisen tilinpäätösjärjestelmän mukaisesti laadittuun konsernitilinpäätökseen;
- (11) 'tutkimuksella ja kehityksellä' kokeellista tai teoreettista työtä, jolla pyritään pääasiassa hankkimaan uutta tietoa ilmiöiden tai havaittavissa olevien tosiseikkojen peruseräistä ja jolla ei ensisijaisesti pyritä mihinkään tiettyyn päämäärään tai tavoitteeseen (perustutkimusta); alkuperäistä tutkimusta, jota harjoitetaan uuden tiedon saamiseksi mutta joka on pääosin suunnattu erityiseen käytännön päämäärään tai tavoitteeseen (soveltavaa tutkimusta); järjestelmällistä työtä, jossa hyödynnetään tutkimuksesta ja käytännön kokemuksesta saatua tietoa ja tuotetaan lisätietoa ja jonka avulla on tarkoitus saada aikaan uusia tuotteita tai prosesseja tai parantaa olemassa olevia tuotteita tai prosesseja (kokeellista kehitystyötä);
- (12) 'vieraan pääoman menoilla' muodoltaan kaikenlaisen velan korkomenoja, muita kansallisessa lainsäädännössä määriteltyjä, korkoa ja rahoituksen hankinnan yhteydessä kertyviä menoja taloudellisesti vastaavia menoja, kuten esimerkiksi voitto-osuuslainoista kertyvät maksut, vaihtovelkakirjalainojen ja nollakuponkilainojen laskennalliset korot, vaihtoehtoisten rahoitusjärjestelyjen mukaiset maksut, rahoitusleasingmaksujen rahoituskustannusosuus, asianomaisen omaisuuserän tasearvoon pääomitettu korko tai pääomitettujen korkojen kuoletukset, siirtohinnoittelusääntöjen mukaiset rahoitustuottojen määrät, vieraaseen pääomaan liittyvien johdannaisinstrumenttien tai suojausjärjestelyjen mukainen nimelliskorkojen määrä, tämän direktiivin 11 artiklassa tarkoitettu nettopääomalisäysten määritetty tuotto, tietyt vieraan pääoman ja rahoituksen hankkimiseen liittyvistä välineistä johtuvat valuuttakurssivoitot ja -tappiot,

rahoitusjärjestelyistä aiheutuvat vakuusmaksut, vieraaseen pääomaan liittyvät järjestelymaksut ja samankaltaiset kulut;

- (13) 'ylimenevillä vieraan pääoman menoilla' määrää, jolla verovelvollisen vähennyskelpoiset vieraan pääoman menot ylittävät veronalaiset korkotulot ja muut veronalaiset tulot, joita verovelvollinen saa ja jotka vastaavat taloudellisesti korkotuloja;
- (14) 'varojen siirrolla' järjestelyä, jossa jäsenvaltio menettää oikeuden verottaa siirrettyjä varoja, samalla kun varat pysyvät saman verovelvollisen oikeudellisessa tai taloudellisessa omistuksessa;
- (15) 'verotuksellisen kotipaikan siirrolla' järjestelyä, jolla verovelvollinen lakkaa olemasta jäsenvaltiossa verotuksellisesti asuva, samalla kun verovelvollinen hankkii verotuksellisen kotipaikan toisesta jäsenvaltiosta tai kolmannesta maasta;
- (16) 'kiinteän toimipaikan harjoittaman liiketoiminnan siirrolla' järjestelyä, jolla verovelvollinen lakkaa olemasta verotuksellisesti läsnä jäsenvaltiossa, samalla kun verovelvollinen hankkii tällaisen läsnäolon toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa tulematta tässä jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa verotuksellisesti asuvaksi;]
- (17) 'verotusarvolla' käyttöomaisuuden tai omaisuuserien ryhmän poistopohjaa, josta on vähennetty tehdyt kokonaispoistot;
- (18) 'markkina-arvolla' määrää, jolla voidaan vaihtaa varat tai täyttää keskinäiset velvoitteet liiketoimeen halukkaiden osapuolten, jotka eivät ole etuyhteydessä, välillä suorassa kaupassa;
- (19) 'käyttöomaisuudella' vastiketta vastaan hankittua tai verovelvollisen tuottamaa aineellista omaisuutta ja vastiketta vastaan hankittuja aineettomia hyödykkeitä, jos ne voidaan arvostaa riippumattomasti ja niitä käytetään liiketoiminnassa tulojen synnyttämiseen, säilyttämiseen tai turvaamiseen yli 12 kuukauden ajan, paitsi jos niiden hankintaan tai valmistukseen liittyvät menot ovat alle 1 000 euroa. Käyttöomaisuuteen luetaan myös rahoitusvarat, lukuun ottamatta 21 artiklan mukaisia kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviä rahoitusvaroja;
- (20) 'rahoitusvaroilla' tämän direktiivin 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten osakkeita ja tällaisille yrityksille annettuja lainoja, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU¹⁴ 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja omistusyhteyksiä, sellaisille yrityksille annettuja lainoja, joihin verovelvollisella on omistusyhteyksiä, käyttöomaisuusinvestointeja, muita lainoja ja omia osakkeita siinä määrin kuin kansallisessa lainsäädännössä sallitaan niiden esittäminen taseessa;
- (21) 'hankinta- tai valmistusmenoilla' aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen hankkimisesta suoritettujen tai suoritettavien rahavarojen määrää tai vastikkeena annettujen tai kulutettujen muiden omaisuuserien arvoa aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen hankinta- tai valmistusajankohtana;
- (22) 'pitkävaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joiden vaikutusaika on vähintään 15 vuotta.

¹⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietentyöppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19).

Rakennusten, ilma-alusten ja laivojen katsotaan olevan pitkävaikutteisia aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä;

- (23) 'keskipitkävaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joita ei voi pitää 22 alakohdan mukaisina pitkävaikutteisina aineellisina käyttöomaisuushyödykkeinä ja joiden vaikutusaika on vähintään kahdeksan vuotta;
- (24) 'käytetyillä käyttöomaisuushyödykkeillä' käyttöomaisuutta, jonka vaikutusaika oli hankintahetkellä kulunut osittain ja joka soveltuu käytettäväksi nykyisessä tilassaan tai korjauksen jälkeen;
- (25) 'vaikutusajalla' ajanjaksoa, jona omaisuuserän odotetaan olevan käytettävissä, tai tuotantoyksiköiden tai vastaavien yksiköiden määrää, jonka verovelvollinen odottaa saavansa omaisuuserästä;
- (26) 'perusparannusmenoilla' käyttöomaisuuteen kohdistuvia lisämenoja, jotka lisäävät omaisuuserän kapasiteettia huomattavasti tai parantavat sen toimintaa huomattavasti tai joiden kustannus on yli 10 prosenttia omaisuuserän alkuperäisestä poistopohjasta;
- (27) 'varastoilla ja keskeneräisillä töillä' myytävänä pidettäviä omaisuuseriä, tuotantoprosessissa myyntiä varten olevia omaisuuseriä taikka omaisuuseriä, jotka ovat tuotantoprosessissa tai palveluja tuotettaessa kulutettaviksi tarkoitettuja raaka-aineita tai tarvikkeita;
- (28) 'taloudellisella haltijalla' henkilöä, joka vastaanottaa kaikki käyttöomaisuuteen liittyvät oleelliset edut ja kantaa riskit riippumatta siitä, onko kyseinen henkilö laillinen haltija. Verovelvollinen, jolla on oikeus omistaa ja käyttää käyttöomaisuutta sekä luopua siitä ja joka kantaa vastuun sen menetyksestä tai tuhoutumisesta, pidetään joka tapauksessa taloudellisen omistusoikeuden haltijana;
- (29) 'rahoitusalan yrityksellä' mitä tahansa seuraavaa yksikköä:
- (a) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY¹⁵ 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty luottolaitos tai sijoituspalveluyritys, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/61/EU¹⁶ 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitaja tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/65/EY¹⁷ 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty rahastoyhtiö;
- (b) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY¹⁸ 13 artiklan 1 alakohdassa määritelty vakuutusyritys;

¹⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1).

¹⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

¹⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

¹⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

- (c) direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 4 alakohdassa määritelty jälleenvakuutusyrittäjä;
 - (d) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/41/EY¹⁹ 6 artiklan a alakohdassa määritelty ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos, paitsi jos jäsenvaltio päättää mainitun direktiivin 5 artiklan mukaisesti olla soveltamatta mainittua direktiiviä osittain tai kokonaan kyseisiin laitoksiin, tai direktiivin 2003/41/EY 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen edustaja;
 - (e) sellaisia eläkejärjestelmiä hallinnoiva eläkelaitos, joiden katsotaan olevan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004²⁰ ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 987/2009²¹ piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, sekä oikeushenkilö, joka on perustettu tällaisiin järjestelmiin tehtäviä eläkesijoituksia varten;
 - (f) direktiivin 2011/61/EU 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määritelty vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, jota hoitaa direktiivin 2011/61/EU 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitaja, tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, jota valvotaan kansallisen lainsäädännön nojalla;
 - (g) direktiivin 2009/65/EY 1 artiklan 2 kohdassa määritelty yhteissijoitusyrittäjä;
 - (h) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012²² 2 artiklan 1 alakohdassa määritelty keskusvastapuoli;
 - (i) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 909/2014²³ 2 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty arvopaperikeskus;
- (30) 'yksiköllä' mitä tahansa oikeudellista järjestelyä liiketoiminnan suorittamiseksi joko yhtiön tai sellaisen rakenteen välityksellä, joka on verotuksen kannalta katsottuna läpinäkyvä;
- (31) 'verokohtelun eroavuudella' verotuksen eri lainkäyttöalueilla olevan verovelvollisen ja etuyhteydessä olevan yrityksen välistä tilannetta tai verotuksen eri lainkäyttöalueilla olevien osapuolten välistä strukturoitua järjestelyä, joissa mikä tahansa alla esitetystä tuloksista johtuu eroista rahoitusvälineen tai yksikön oikeudellisessa luonnehdinnassa tai siinä, miten kaupallista läsnäoloa kohdellaan kiinteänä toimipaikkana:

¹⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

²⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 200, 7.6.2004, s. 1).

²¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 987/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä (EUVL L 284, 30.10.2009, s. 1).

²² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

²³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 909/2014, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, arvopaperitoimituksen parantamisesta Euroopan unionissa sekä arvopaperikeskuksista ja direktiivin 98/26/EY ja 2014/65/EU sekä asetuksen (EU) N:o 236/2012 muuttamisesta (EUVL L 257, 28.8.2014, s. 1).

- (a) samat maksut, menot tai tappiot vähennetään veropohjasta sekä sillä lainkäyttöalueella, jolla maksun lähde on tai jolla menot kertyvät tai tappiot kärsitään, että toisella lainkäyttöalueella, jäljempänä 'kaksinkertainen vähennys';
- (b) maksu vähennetään veropohjasta sillä lainkäyttöalueella, jolla maksun lähde on, sisällyttämättä samaa maksua vastaavasti toisen lainkäyttöalueen veropohjaan, jäljempänä 'vähennys ilman veropohjaan sisällyttämistä';
- (c) jos kyseessä ovat erot kaupallisen läsnäolon kohtelussa kiinteänä toimipaikkana, tulon, jonka lähde on jollakin lainkäyttöalueella, verottamatta jättäminen sisällyttämättä samaa tuloa vastaavasti toisen lainkäyttöalueen veropohjaan, jäljempänä 'verottamatta jättäminen ilman veropohjaan sisällyttämistä'.

Verokohtelun eroavuus syntyy ainoastaan sikäli kuin kyseisillä kahdella lainkäyttöalueella vähennetyt samat maksut, kertyneet menot tai kärsityt tappiot ylittävät sen tulon määrän, joka lisätään veropohjaan molemmilla lainkäyttöalueilla ja jonka voidaan katsoa olevan peräisin samasta lähteestä.

Verokohtelun eroavuudeksi katsotaan myös rahoitusvälineen siirto strukturoidussa järjestelyssä, johon verovelvollinen osallistuu, jos perusteena olevaa siirretyn rahoitusvälineen tuottoa kohdellaan verotuksellisesti useamman kuin yhden järjestelyn osapuolen samanaikaisesti saamana tulona ja osapuolten verotuksellinen kotipaikka on eri lainkäyttöalueilla, mikä johtaa mihin tahansa seuraavista tuloksista:

- (a) perusteena olevaan tuottoon liittyvän maksun vähentäminen sisällyttämättä tällaista maksua vastaavasti veropohjaan, paitsi jos perusteena oleva tuotto on sisällytetty jonkun asiaan liittyvän osapuolen veronalaiseen tuloon;
 - (b) verohyöty, joka syntyy siitä, että lähdevero, joka peritään siirretystä rahoitusvälineestä johtuvasta maksusta, hyvitetään useammalle kuin yhdelle asianomaiselle osapuolelle;
- (32) 'strukturoidulla järjestelyllä' järjestelyä, johon liittyy järjestelyn ehtoihin hinnoiteltu verokohtelun eroavuus, tai järjestelyä, joka on suunniteltu tuottamaan verokohtelun eroavuudesta johtuva lopputulos, paitsi jos verovelvollisen tai etuyhteydessä olevan yrityksen ei voitu kohtuudella odottaa olevan tietoinen verokohtelun eroavuudesta eikä se hyötynyt verokohtelun eroavuudesta johtuvan veroetuuden arvosta;
- (33) 'kansallisella yhteisöverolainsäädännöllä' jäsenvaltion säädöstä, jossa säädetään jostakin liitteessä II luetellusta verosta.

Komissio voi hyväksyä delegoituja säädöksiä 66 artiklan mukaisesti määritelläkseen lisää käsitteitä.

5 artikla

Verotuksellista kotipaikkaansa unionissa pitävän verovelvollisen kiinteä toimipaikka jäsenvaltiossa

1. Verovelvollisella katsotaan olevan kiinteä toimipaikka muussa jäsenvaltiossa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa on sen verotuksellinen kotipaikka, silloin kun sillä on kyseisessä muussa jäsenvaltiossa pysyvä paikka, jonka kautta sen liiketoiminta hoidetaan kokonaan tai osittain ja joka voi olla erityisesti
 - (a) hallinnollinen toimipaikka;

- (b) sivukonttori;
 - (c) toimisto;
 - (d) tehdas;
 - (e) työpaja;
 - (f) kaivos, öljy- tai kaasulähde, louhos tai muu luonnonvarojen hyödyntämiseen tarkoitettu paikka.
2. Rakennustyömaa tai rakennus- tai asennushanke muodostaa kiinteän toimipaikan ainoastaan, jos se kestää yli 12 kuukautta.
3. Ilmaisu 'kiinteä toimipaikka' ei sisällä seuraavia toimintoja edellyttäen, että tällainen toiminta, tai f alakohdan tapauksessa pysyvän liikepaikan koko toiminta, on luonteeltaan avustavaa tai valmistelevaa:
- (a) tilojen käyttö pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden varastointia, esillepanoa tai toimittamista varten;
 - (b) varaston pitäminen pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden varastointia, esillepanoa tai toimittamista varten;
 - (c) varaston pitäminen pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden toisen henkilön suorittamaa käsittelyä varten;
 - (d) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään tavaroiden tai kauppatavaroiden ostamiseksi tai tietojen keräämiseksi verovelvolliselle;
 - (e) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään jonkin muun toiminnan suorittamiseksi verovelvolliselle;
 - (f) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään a–e alakohdassa mainittujen toimintojen millaisen yhdistelmän tahansa suorittamiseksi.
4. Jos henkilö toimii jossakin jäsenvaltiossa verovelvollisen puolesta ja tällöin tekee tavanmukaisesti sopimuksia tai on tavanomaisesti keskeisessä asemassa sellaisten sopimusten tekemisessä, jotka verovelvollinen tekee järjestelmällisesti ilman olennaisia muutoksia, verovelvollisella katsotaan olevan kiinteä toimipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa niiden toimintojen osalta, joita kyseinen henkilö suorittaa verovelvollisen puolesta, sanotun kuitenkin rajoittamatta 5 kohdan soveltamista.
- Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut sopimukset on tehtävä
- (a) verovelvollisen nimissä; tai
 - (b) kyseiselle verovelvolliselle kuuluvan omaisuuden tai sellaisen omaisuuden siirtämiseksi, jota verovelvollisella on oikeus käyttää, tai tällaista omaisuutta koskevan käyttöoikeuden myöntämiseksi; tai
 - (c) palvelujen suorittamiseksi verovelvollisen toimesta.
- Ensimmäistä ja toista alakohtaa ei sovelleta, jos kyseisen henkilön toiminta on 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla luonteeltaan avustavaa tai valmistelevaa siten, että jos toimintaa harjoitetaan pysyvässä liikepaikassa, tätä pysyvää liikepaikkaa ei katsota kiinteäksi toimipaikaksi kyseisen kohdan nojalla.
- 5.
- (a) Edellä olevaa 4 kohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltiossa verovelvollisen puolesta toimiva henkilö harjoittaa kyseisessä jäsenvaltiossa liiketoimintaa

riippumattomana toimijana ja toimii verovelvollisen puolesta kyseisen liiketoiminnan tavanomaisena osana. Jos henkilö kuitenkin toimii yksinomaan tai lähes yksinomaan yhden tai useamman sellaisen verovelvollisen puolesta, johon se on 'läheisessä yhteydessä', kyseistä henkilöä ei pidetä riippumattomana toimijana tässä kohdassa tarkoitetulla tavalla suhteessa kyseisiin verovelvollisiin.

- (b) Tämän artiklan soveltamiseksi henkilö on 'läheisessä yhteydessä' verovelvolliseen, jos sillä on suoraan tai välillisesti oikeus käyttää yli 50 prosenttia toisen äänioikeuksista tai omistusoikeus yli 50 prosenttiin toisen pääomasta tai se omistaa yli 50 prosenttia voitonjakoon oikeuttavista oikeuksista.
6. Se, että jäsenvaltiossa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen pitää määräysvallassaan toista verovelvollista, joka pitää verotuksellista kotipaikkaansa toisessa jäsenvaltiossa tai harjoittaa liiketoimintaa kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa (joko kiinteän toimipaikan kautta tai muulla tavalla), taikka on tällaisen verovelvollisen määräysvallassa, ei itsessään tee kummastakaan verovelvollisesta toisen kiinteää toimipaikkaa.

II LUKU

VEROPOHJAN LASKENTA

6 artikla

Yleiset periaatteet

1. Veropohjaa laskettaessa voitot ja tappiot on kirjattava vasta sitten, kun ne ovat realisoituneet.
2. Liiketapahtumat ja veronalaiset tapahtumat on arvostettava yksittäin.
3. Veropohja on laskettava johdonmukaisesti, jolleivät poikkeukselliset olosuhteet edellytä muutosta.
4. Veropohja on laskettava kullekin verovuodelle, jollei toisin säädetä. Verovuosi on 12 kuukauden jakso, jollei toisin säädetä.

7 artikla

Veropohjan perusosa

Veropohja on laskettava siten, että tuloista vähennetään verovapaat tulot, vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät.

8 artikla

Verovapaat tulot

Veropohjaan ei sisällytetä seuraavia tuloja:

- (a) käyttöomaisuuden hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvät tuet, kun käyttöomaisuudesta tehdään poistot 31–41 artiklan mukaisesti;

- (b) 37 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta omaisuuserien ryhmään kuuluvien omaisuuserien luovutuksesta saatava tuotto, mukaan lukien ei-monetaaristen lahjojen markkina-arvo;
- (c) osakkeiden luovutuksesta saatava tuotto edellyttäen, että verovelvollisella on ollut 12 kuukauden ajan ennen luovutusta vähintään 10 prosentin osuus yhtiön pääomasta tai 10 prosentin osuus äänioikeuksista, lukuun ottamatta tuottoa, joka saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien osakkeiden luovutuksesta 21 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla ja henkivakuutusyritysten hallussa olevien osakkeiden 28 artiklan b alakohdan mukaisesta luovutuksesta;
- (d) saadut voitonjaot edellyttäen, että verovelvollisella on ollut 12 peräkkäisen kuukauden ajan vähintään 10 prosentin osuus voittoa jakavan yhtiön pääomasta tai 10 prosentin osuus sen äänioikeuksista, lukuun ottamatta voitonjakoa, joka saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävistä osakkeista 21 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla, ja henkivakuutusyritysten 28 artiklan c alakohdan mukaisesti saamia voitonjakoja;
- (e) verovelvollisen siinä jäsenvaltiossa, jossa sen verotuksellinen kotipaikka on, kiinteältä toimipaikalta saama tulo.

9 artikla

Vähennyskelpoiset menot

1. Menot ovat vähennyskelpoisia ainoastaan siltä osin kuin ne ovat aiheutuneet verovelvollisen suoran liiketoiminnallisen edun perusteella.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuihin menoihin on kuuluttava kaikki myynneistä johtuvat ja tulojen hankkimisesta tai turvaamisesta verovelvolliselle syntyvät menot ja muut menot vähennettyinä vähennyskelpoisilla arvonalisäveroilla, mukaan lukien tutkimus- ja kehitysmenot sekä liiketoimintaa varten tapahtuvasta pääoman hankinnasta ja velanotosta syntyvät menot.
3. Niiden määrien lisäksi, jotka voidaan vähentää tutkimus- ja kehitysmenoina 2 kohdan mukaisesti, verovelvollinen voi vielä vähentää verovuosiakohtaisesti 50 prosenttia lisää tällaisista kyseisen vuoden aikana aiheutuneista menoista, lukuun ottamatta irtaimiin aineellisiin käyttöomaisuushyödykkeisiin liittyviä menoja. Jos tutkimus- ja kehitysmenot ylittävät 20 000 000 euroa, verovelvollinen voi vähentää 25 prosenttia lisää ylimenevästä määrästä.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, verovelvollinen voi vielä vähentää 100 prosenttia lisää tutkimus- ja kehitysmenoistaan aina 20 000 000 euroon saakka, jos verovelvollinen täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

- a) se on listaamaton yritys, jonka palveluksessa on vähemmän kuin 50 työntekijää ja jonka vuosiliikevaihto ja/tai taseen loppusumma on enintään 10 000 000 euroa;
- b) se on ollut rekisteröityneenä enintään viiden vuoden ajan. Jos verovelvollisen ei tarvitse rekisteröityä, viiden vuoden ajanjakso voidaan katsoa alkavan hetkellä, jona yritys joko aloittaa taloudellisen toimintansa tai tulee sen osalta verovelvolliseksi;
- c) se ei ole syntynyt sulautuman tuloksena;
- d) sillä ei ole etuyhteydessä olevia yrityksiä.

4. Jäsenvaltiot voivat määrätä hyväntekeväisyisyhteisöille annettavien lahjojen tai lahjoitusten vähennyskelpoisuudesta.

10 artikla

Muut vähennyskelpoiset erät

Käyttöomaisuudesta 30–40 artiklan mukaisesti tehtävät poistot ovat vähennyskelpoisia.

11 artikla

Kasvu- ja investointivähennys ('AGI')

1. Tämän artiklan soveltamiseksi 'kasvu- ja investointivähennyksen pääomapohjalla', jäljempänä 'AGI-pääomapohja', tarkoitetaan tiettyä verovuonna erotusta, joka vallitsee verovelvollisen pääoman ja verovelvollisen 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten pääomaan osallistumisen verotusarvon välillä.
2. Tässä artiklassa 'omalla pääomalla' tarkoitetaan mitä tahansa seuraavista:
 - (a) 'oma pääoma', kuten kuvataan A kohdassa otsikon 'Oma pääoma' alla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU²⁴ liitteessä III;
 - (b) 'oma pääoma', kuten kuvataan L kohdassa direktiivin 2013/34/EU liitteessä IV;
 - (c) 'oma pääoma', kuten määritellään kansainvälisissä tilinpäätösstandardeissa eli IFRS-standardeissa, jotka hyväksytään ja joita käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1606/2002²⁵ nojalla.
3. Määrä, joka vastaa AGI-pääomapohjan lisäysten määritettyä tuottoa, voidaan vähentää verovelvollisen veropohjasta 1–6 kohdan mukaisesti. Jos AGI-pääomapohja vähenee, määrä, joka vastaa AGI-pääomapohjan vähennyksen määritettyä tuottoa, tulee veronalaiseksi.
4. AGI-pääomapohjan lisäykset tai vähennykset on laskettava niiden kymmenen ensimmäisen verovuoden ajan, joina verovelvolliseen sovelletaan tämän direktiivin sääntöjä, erotuksena, joka vallitsee verovelvollisen asianomaisen verovuoden lopun AGI-pääomapohjan ja verovelvollisen tämän direktiivin sääntöjen mukaisen ensimmäisen verovuoden ensimmäisen päivän AGI-pääomapohjan välillä. Kymmenen ensimmäisen verovuoden jälkeen viittausta AGI-pääomapohjan määrään, joka voidaan vähentää asianomaisen verovuoden lopun AGI-pääomapohjasta, siirretään vuosittain eteenpäin yhdellä verovuodella.
5. Edellä 3 kohdassa tarkoitettu määritetty tuotto vastaa euroalueen 10-vuotisen valtion viitelainan tuottoa asianomaista verovuotta edeltävän vuoden joulukuussa, sellaisena kuin Euroopan keskuspankki sen julkaisee, korotettuna kahden prosenttiyksikön riskipreemiolla. Kahden prosentin alarajaa sovelletaan, jos vuotuinen tuottokäyrä on negatiivinen.

²⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietyntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19).

²⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1606/2002, annettu 19 päivänä heinäkuuta 2002, kansainvälisten tilinpäätösstandardien soveltamisesta (EYVL L 243, 11.9.2002, s. 1).

6. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 66 artiklan mukaisesti veronkierron torjuntaa koskevien yksityiskohtaisempien sääntöjen vahvistamiseksi, erityisesti seuraavilla kasvu- ja investointivähennyksen kannalta merkityksellisillä aloilla:
- (a) ryhmän sisäiset lainat ja lainat, joihin liittyy etuyhteydessä olevia yrityksiä;
 - (b) käteisvarat ja luontoissuoritukset;
 - (c) osuuksien siirrot;
 - (d) vanhan pääoman uudelleenluokittelu uudeksi pääomaksi likvidaatioiden ja startup-yritysten perustamisen välityksellä;
 - (e) tytäryhtiöiden perustaminen;
 - (f) etuyhteydessä olevien yritysten hallussa olevien yritysten ostaminen;
 - (g) kaksinkertaisia vähennyksiä ('double-dipping') hyödyntävät rakenteet, joissa yhdistyvät korkovähennykset ja AGI-vähennykset;
 - (h) lainarahoituksen saatavien määrän lisäykset etuyhteydessä oleviin yrityksiin nähden verrattuna tällaisten saatavien määrään viitepäivänä.

12 artikla
Vähennyskelvottomat erät

Poiketen siitä, mitä 9 ja 10 artiklassa säädetään, seuraavat erät eivät ole vähennyskelpoisia:

- (a) voitonjaot sekä oman pääoman tai velan takaisinmaksu;
- (b) 50 prosenttia edustusmenoista, enintään sellaiseen määrään, joka ei ylitä [x] prosenttia verovuoden tuloista;
- (c) kertyneiden voittovarojen siirtäminen rahastoon, joka muodostaa osan yhtiön omasta pääomasta;
- (d) yhteisövero ja vastaavat voitoista kannettavat verot;
- (e) lahjukset ja muut laittomat maksut;
- (f) sakot ja uhkasakot, myös viivästyskorot, jotka on maksettava viranomaiselle lainsäädännön rikkomisesta;
- (g) menot, jotka syntyvät yhtiölle 8 artiklan c, d ja e alakohdan mukaisten verovapaiden tulojen hankinnasta;
- (h) muut kuin 9 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut lahjat ja lahjoitukset;
- (i) käyttöomaisuuden hankinta-, valmistus- tai perusparannusmenot, jotka voidaan vähentää 10 ja 18 artiklan nojalla, lukuun ottamatta tutkimukseen ja kehitykseen liittyviä menoja. Jäljempänä 33 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 33 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja menoja ei kohdella tutkimukseen ja kehitykseen liittyvinä menoina;
- (j) kolmannessa maassa olevalle kiinteälle toimipaikalle aiheutuneet tappiot.

13 artikla
Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö

1. Vieraan pääoman menot voidaan vähentää enintään verovelvollisen saamien korkojen tai rahoitusvarojen tuottamien muiden veronalaisten tulojen määrään asti.
2. Ylimenevät vieraan pääoman menot ovat vähennyskelpoisia sinä verovuonna, jona ne syntyivät, mutta vähentää saadaan enintään 30 prosenttia verovelvollisen tuloksesta ennen korkoja, veroja, poistoja ja kuoletuksia, jäljempänä 'EBITDA', tai enintään 3 000 000 euroa sen mukaan, kumpi näistä on korkeampi.

Jos verovelvollisen sallitaan tai sen vaaditaan toimivan ryhmän puolesta, siten kuin ryhmä määritellään ryhmiin sovellettavan kansallisen verotusjärjestelmän säännöissä, tämän artiklan soveltamiseksi koko ryhmää kohdellaan verovelvollisena. Näissä olosuhteissa ylimenevät vieraan pääoman menot ja EBITDA on laskettava koko ryhmän osalta. Edellä mainittu 3 000 000 euron määrä otetaan huomioon myös koko ryhmän osalta.

3. EBITDA on laskettava sisällyttämällä takaisin verovelvollisen veropohjaan ylimenevien vieraan pääoman menojen verolla oikaistut määrät sekä poistojen ja kuolelusten verolla oikaistut määrät. Verosta vapautettuja tuloja ei sisällytetä verovelvollisen EBITDAan.
4. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, verovelvollinen, joka katsotaan itsenäiseksi yhtiöksi, saa vähentää ylimenevät vieraan pääoman menonsa kokonaan. Itsenäisellä yhtiöllä tarkoitetaan verovelvollista, joka ei ole osa liikekirjanpidollista konsernia ja jolla ei ole etuyhteydessä olevia yrityksiä eikä kiinteitä toimipaikkoja.
5. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, ylimenevät vieraan pääoman menot saa vähentää kokonaan, jos ne aiheutuivat seuraavista:
 - (a) lainat, jotka on myönnetty ennen [päivämäärä, jona tästä direktiivistä päästiin poliittiseen yhteisymmärrykseen], lukuun ottamatta kyseisten lainojen mahdollisia myöhempiä muutoksia;
 - (b) lainat, joilla rahoitetaan pitkän aikavälin julkisia infrastruktuurihankkeita, kun hankkeen toteuttaja, vieraan pääoman menot, varat ja tulot ovat kaikki unionissa.

Sovellettaessa b alakohtaa pitkän aikavälin julkisella infrastruktuurihankkeella tarkoitetaan hanketta sellaisen laajamittaisen omaisuuden luomiseksi, kehittämiseksi, käyttämiseksi tai ylläpitämiseksi, jonka jäsenvaltio katsoo olevan yleisen edun mukainen.

Jos b alakohtaa sovelletaan, pitkän aikavälin julkisesta infrastruktuurihankkeesta saatavia tuloja ei sisällytetä verovelvollisen EBITDAan.

6. Ylimenevät vieraan pääoman menot, joita ei voi vähentää tiettyinä verovuonna, voidaan vähentää seuraavina verovuosina ilman aikarajaa.
7. Edellä olevaa 1–6 kohtaa ei sovelleta rahoitusalan yrityksiin, ei myöskään niihin, jotka ovat osa liikekirjanpidollista konsernia.

14 artikla

Osakkeenomistajien, kyseisten osakkeenomistajien suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa olevien sukulaisten tai etuyhteydessä olevien yritysten etuuksiksi laskettavat menot

Osakkeenomistajalle, joka on yksityishenkilö, hänen puolisolleen, hänen ylenevässä tai alenevassa polvessa oleville sukulaisilleen tai 56 artiklassa tarkoitettulle etuyhteydessä olevalle yritykselle myönnettyjä etuuksia ei pidetä vähennyskelpoisina menoina silloin, kun tällaisia etuuksia ei myönnettäisi riippumattomalle kolmannelle osapuolelle.

III LUKU

AJOITUS JA MÄÄRÄLLINEN ILMAISEMINEN

15 artikla

Yleiset periaatteet

Tulot, menot ja kaikki muut vähennyskelpoiset erät on kirjattava sinä verovuonna, jona ne kertyvät tai syntyvät, jollei tässä direktiivissä toisin säädetä.

16 artikla

Tulojen kertyminen

1. Tulot kertyvät silloin, kun oikeus niihin on syntynyt ja ne voidaan mitata luotettavasti riippumatta siitä, onko asianomaiset määrät tosiasiallisesti maksettu.
2. Tavaroiden kaupasta katsotaan kertyneen 1 kohdan mukaisesti tuloja, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - (a) verovelvollinen on siirtänyt ostajalle myytyjen tavaroiden omistajuuden;
 - (b) verovelvollisella ei ole enää tosiasiallista määräysvaltaa myytyihin tavaroihin;
 - (c) tulon määrä voidaan mitata luotettavasti;
 - (d) on todennäköistä, että liiketapahtumaan liittyvä taloudellinen hyöty koituu verovelvollisen hyväksi;
 - (e) toteutuneet tai toteutuvat liiketapahtumaan kohdistuvat menot voidaan mitata luotettavasti.
3. Palvelujen tarjoamisesta katsotaan kertyneen tuloja siinä vaiheessa, kun palvelut on tarjottu ja kun seuraavat edellytykset ovat täyttyneet:
 - (a) tulon määrä voidaan mitata luotettavasti;
 - (b) on todennäköistä, että liiketapahtumaan liittyvä taloudellinen hyöty koituu palvelujen tarjoajan hyväksi;
 - (c) liiketapahtuman valmistumisaste verovuoden lopussa voidaan mitata luotettavasti;
 - (d) toteutuneet tai toteutuvat liiketapahtumaan kohdistuvat menot voidaan mitata luotettavasti.

Jos a–d alakohdassa vahvistetut perusteet eivät täyty, palvelujen tarjoamisesta katsotaan kertyneen tuloja ainoastaan sikäli kuin tulot vastaavat vähennyskelpoisia menoja.

4. Jos tulot syntyvät verovelvolliselle suoritettavista maksuista, jotka on määrä suorittaa useassa vaiheessa, tulojen katsotaan kertyneen, kun kukin yksittäinen erä erääntyy.

17 artikla

Vähennuskelpoisten menojen syntyminen

Vähennuskelpoiset menot syntyvät sinä hetkenä, jona kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- (a) velvoite suorittaa maksu on syntynyt; jos kulu koostuu verovelvollisen useissa vaiheissa suorittamista maksuista, velvoite suorittaa maksu syntyy, kun kukin yksittäisistä eristä erääntyy;
- (b) velvoite voidaan ilmaista määrällisesti kohtuullisella tarkkuudella;
- (c) tavaroiden omistukseen liittyvät merkittävät riskit ja hyödyt on siirretty verovelvolliselle, kun kyseessä on tavara kauppa, tai verovelvollinen on vastaanottanut palvelut, kun kyseessä on palvelujen suoritus.

18 artikla

Poistokelvottomiin omaisuuseriin liittyvät menot

Jäljempänä 38 artiklassa tarkoitettujen aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden hankinta- tai valmistusmenot tai kyseisten omaisuuserien perusparannusmenot ovat vähennuskelpoisia sinä verovuonna, jona kyseisistä omaisuuseristä luovutaan, edellyttäen että luovutuksesta saatu tuotto sisällytetään veropohjaan.

19 artikla

Varastojen ja keskeneräisten töiden arvostaminen

1. Verovuoden vähennuskelpoisten menojen kokonaismäärää on korotettava varastojen ja keskeneräisten töiden arvolla verovuoden alussa ja alennettava varastojen ja keskeneräisten töiden arvolla saman verovuoden lopussa, lukuun ottamatta 22 artiklassa tarkoitettuihin pitkäaikaishankkeisiin liittyviä varastoja ja keskeneräisiä töitä.
2. Varastojen ja keskeneräisten töiden menot on arvostettava FIFO-menetelmää (first in-first out-menetelmää), LIFO-menetelmää (last-in first-out-menetelmää) tai painotetun keskihinnan menetelmää käyttäen.
3. Sellaisten varastojen ja keskeneräisten töiden menot, jotka eivät tavallisesti ole vaihdettavissa keskenään, sekä tiettyjä hankkeita varten tuotettujen tai toimitettujen ja erotettujen tavaroiden tai palvelujen menot on arvostettava erikseen.

20 artikla

Arvostaminen

1. Veropohja lasketaan seuraavien tekijöiden perusteella:
 - (a) liiketapahtumasta saatavat monetaariset vastikkeet, kuten myytyjen tavaroiden tai tuotettujen palvelujen hinta;
 - (b) markkina-arvo, kun liiketapahtumasta saatava vastike on kokonaisuudessaan tai osittain ei-monetaarinen;
 - (c) markkina-arvo, kun kyseessä on ei-monetaarinen lahja;

- (d) kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien rahoitusvarojen ja -velkojen markkina-arvo.
2. Veropohja, mukaan lukien tulot ja menot, on ilmoitettava euroina verovuoden aikana tai verovuoden viimeisenä päivänä käyttäen kalenterivuodelle vahvistettua Euroopan keskuspankin julkaiseman valuuttakurssin keskiarvoa tai, jos verovuosi ei ole sama kuin kalenterivuosi, Euroopan keskuspankin julkaisemien päivittäisten noteerausten keskiarvoa verovuonna.
3. Edellä olevaa 2 kohtaa ei sovelleta sellaisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaan verovelvolliseen, joka ei ole ottanut euroa käyttöön.

21 artikla

Kaupankäyntitarkoituksessa pidettävät rahoitusvarat ja -velat (kaupankäyntivarasto)

1. Rahoitusvaroja tai -velkoja on kohdeltava kaupankäyntitarkoituksessa pidettävänä, jos toinen seuraavista edellytyksistä täyttyy:
- (a) ne on hankittu tai syntyneet pääasiallisena tarkoituksena myydä ne tai ostaa ne takaisin lyhyen ajan kuluessa;
- (b) ne ovat osa sellaisten yksilöityjen rahoitusvälineiden muodostamaa salkkua, johdannaiset mukaan lukien, joita hallinnoidaan yhdessä ja joita on todistettavasti viime aikoina toistuvasti käytetty lyhyen aikavälin voiton tavoitteluun.
2. Poiketen siitä, mitä 16 ja 17 artiklassa säädetään, kyseisen verovuoden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien rahoitusvarojen ja -velkojen markkina-arvon, joka on laskettu verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvarojen ja -velkojen saman verovuoden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.
3. Kun kaupankäyntitarkoituksessa pidettävistä rahoitusvaroista ja -veloista luovutaan, tuotto on sisällytettävä veropohjaan. Kyseisten varojen tai velkojen markkina-arvo verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, voidaan vähentää veropohjasta.
4. Jos jaettavaa voittoa saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävästä omistuksesta, 8 artiklan d alakohdassa tarkoitettua vapautusta veropohjasta ei sovelleta.
5. Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c alakohdassa säädetään, jos rahoitusvaroja ja -velkoja ei enää pidetä kaupankäyntitarkoituksessa mutta ne pidetään edelleen käyttöomaisuutena, kyseisen verovuoden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kyseisten rahoitusvarojen ja -velkojen markkina-arvon, joka on laskettu verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvarojen ja -velkojen saman verovuoden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.

Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c alakohdassa säädetään, jos rahoitusvaroja ja -velkoja ei enää pidetä käyttöomaisuutena mutta ne pidetään edelleen kaupankäyntitarkoituksessa, kyseisen verovuoden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kyseisten rahoitusvarojen ja -velkojen markkina-arvon, joka on laskettu verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvarojen ja -velkojen saman verovuoden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.

Rahoitusvarojen tai -velkojen markkina-arvo sen verovuoden lopussa, jona rahoitusvarat tai -velat siirtyivät käyttöomaisuudesta kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviksi varoiksi tai veloiksi ja toisin päin, on myös rahoitusvarojen tai -velkojen markkina-arvo siirtymisen jälkeisen vuoden alussa.

6. Edellä 8 artiklan c alakohdassa tarkoitettu ajanjakso alkaa tai keskeytyy, kun rahoitusvaroja tai -velkoja ei enää pidetä kaupankäyntitarkoituksessa tai ei enää pidetä käyttöomaisuutena.

22 artikla
Pitkäaikaishankkeet

1. Pitkäaikaishankkeen on täytettävä kaikki seuraavat edellytykset:
 - (a) se on tehty tuotantoa, asennusta tai valmistusta varten tai palvelujen suorittamiseksi;
 - (b) se on voimassa tai sen odotetaan olevan voimassa yli 12 kuukautta.
2. Poiketen siitä, mitä 16 artiklassa säädetään, pitkäaikaishankkeeseen liittyvät tulot katsotaan kertyneiksi siihen määrään saakka, joka vastaa asianomaisena verovuonna päätökseen saatua pitkäaikaishankkeen osaa. Pitkäaikaishankkeen päätökseen saattamisen prosentuaalinen osuus on määritettävä kyseisen vuoden menojen ja arvioitujen kokonaismenojen välisenä suhteena.
3. Pitkäaikaishankkeisiin liittyvät menot ovat vähennyskelpoisia sinä verovuonna, jona ne syntyvät.

23 artikla
Varaukset

1. Poiketen siitä, mitä 17 artiklassa säädetään, jos verovuoden lopussa vahvistetaan, että verovelvollisella on tai tulee todennäköisesti olemaan kyseisenä verovuonna tai edellisinä verovuosina toteutetuista toimista tai liiketapahtumista johtuva oikeudellinen sitoumus, tästä sitoumuksesta mahdollisesti aiheutuva, luotettavasti arvioitavissa oleva määrä on vähennyskelpoinen, edellyttäen että kyseisen määrän lopullisen suorittamisen oletetaan johtavan vähennyskelpoiseen menoon.

Tämän artiklan soveltamiseksi oikeudellinen velvoite voi johtua mistä tahansa seuraavista:

- (a) sopimus;
- (b) lainsäädäntö;
- (c) hallinnollinen toimi, joka voi olla yleinen tai osoitettu tietyille verovelvollisille;
- (d) muu oikeudellinen toimi.

Kun sitoumus koskee toimea tai liiketapahtumaa, joka jatkuu tulevana verovuosina, varaus on jaettava suhteessa toimen tai liiketapahtuman arvioituun keston.

Tämän artiklan mukaisia varauksia on tarkasteltava uudelleen ja tarkistettava kunkin verovuoden lopussa. Tulevien vuosien veropohjaa laskettaessa tämän artiklan nojalla jo vähennetyt määrät on otettava huomioon.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuna luotettavasti arvioitavissa olevana määränä on pidettävä oletettuja menoja, jotka tarvitaan nykyisen oikeudellisen velvoitteen

suorittamiseksi verovuoden lopussa, edellyttäen että arviointi perustuu kaikkiin asiaankuuluviin tekijöihin, kuten yhtiön, ryhmän tai tuotannonalan aiempaan kokemukseen. Arvioitaessa varauksen määrää sovelletaan seuraavaa:

- (a) huomioon on otettava kaikki riskit ja epävarmuustekijät, mutta epävarmuus ei oikeuta luomaan liiallisia varauksia;
- (b) jos varauksen kesto on vähintään 12 kuukautta ja diskonttorosta ei ole sovittu, varaus on diskontattava käyttäen Euroopan keskuspankin erääntymisajaltaan 12 kuukauden pituisille sitoumuksille julkaiseman euriborkoron vuotuista keskiarvoa sinä kalenterivuotena, jonka aikana verovuosi päättyy;
- (c) tulevat tapahtumat on otettava huomioon, jos niiden voidaan kohtuudella olettaa tapahtuvan;
- (d) varauksen aiheuttaneeseen tapahtumaan suoraan liittyvät tulevat etuudet on otettava huomioon.

3. Varauksia ei vähennetä seuraavien osalta:

- (a) ehdolliset tappiot;
- (b) tuleva kustannusten nousu.

24 artikla *Eläkkeet*

Jäsenvaltiot voivat säätää eläkevarauksia koskevista vähennyksistä.

25 artikla *Epävarmojen saamisten vähentäminen*

1. Epävarmat saamiset voidaan vähentää, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

- (a) verovelvollinen on toteuttanut verovuoden lopussa kaikki tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kohtuulliset toimet periäkseen maksun ja on todennäköistä, että velkaa ei makseta kokonaisuudessaan tai osittain; tai verovelvollisella on useita vastaavanlaisia saatavia, jotka kaikki ovat peräisin saman alan liiketoiminnasta, ja verovelvollinen pystyy luotettavasti arvioimaan epävarman saamisen määrän prosentuaalisesti edellyttäen, että kunkin vastaavanlaisen saatavan arvo on vähemmän kuin 0,1 prosenttia kaikkien vastaavanlaisten saatavien arvosta. Luotettavan arvion aikaansaamiseksi verovelvollisen on otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat tekijät, kuten aiempi kokemus;
- (b) velallisella ei ole 3 artiklassa tarkoitettua suhdetta verovelvolliseen eivätkä velallinen ja verovelvollinen ole 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä. Jos velallinen on yksityishenkilö, hänen puolisonsa tai hänen ylenevässä tai alenevässä polvessa oleva sukulaisensa ei saa osallistua 56 artiklassa tarkoitettulla tavalla verovelvollisen hallintoon tai valvontaan taikka, suoraan tai välillisesti, pääomaan;
- (c) epävarmasta saamisesta ei ole tehty 39 artiklan mukaista vähennystä;
- (d) kun epävarma saaminen liittyy myyntisaamiseen, velkaa vastaava määrä on sisällytettävä veropohjaan tulona.

2. Määritettäessä, onko kaikki kohtuulliset toimet toteutettu maksun perimiseksi, on otettava huomioon a–e alakohdassa luetellut seikat edellyttäen, että ne perustuvat puolueettomiin todisteisiin:
 - (a) ovatko perimismenot suhteettomat velkaan nähden;
 - (b) onko odotettavissa, että maksun perintä onnistuu;
 - (c) onko olosuhteisiin nähden kohtuullista olettaa, että verovelvollinen jatkaa maksun perintää;
 - (d) aika, joka on kulunut omaisuuserän maturiteetin päivämäärästä;
 - (e) onko velallinen julistettu maksukyvyttömäksi, onko oikeudelliset toimenpiteet aloitettu tai onko velka otettu perintään.
3. Jos aiemmin epävarmana saamisena vähennetty maksu suoritetaan, takaisin peritty määrä on lisättävä veropohjaan maksun suorittamisvuonna.

26 artikla

Suojaus

1. Suojausinstrumentista arvostamisen ja luovutuksen seurauksena syntyviä voittoja ja tappioita on kohdeltava samalla tavalla kuin vastaavia suojauskohteesta syntyviä voittoja ja tappioita. Suojaussuhde syntyy silloin, kun molemmat seuraavista edellytyksistä täyttyvät:
 - (a) suojaussuhde on määritetty virallisesti ja dokumentoitu etukäteen;
 - (b) suojauksen odotetaan olevan erittäin tehokas, ja tehokkuus voidaan mitata luotettavalla tavalla.
2. Jos suojaussuhde keskeytyy tai jos yhtiöllä jo olevaa rahoitusvälinettä pidetään myöhemmin suojausinstrumenttina ja kyseinen instrumentti siirtyy sen seurauksena eri verojärjestelmän piiriin, suojausinstrumentille verovuoden lopussa 20 artiklan mukaisesti määritettävän uuden arvon ja suojausinstrumentilla saman verovuoden alussa olleen markkina-arvon välillä mahdollisesti oleva ero on sisällytettävä veropohjaan.

Suojausinstrumentin markkina-arvon sen verovuoden lopussa, jona kyseinen instrumentti siirtyi eri verojärjestelmään, on oltava sama kuin sen markkina-arvo siirtoa seuraavan vuoden alussa.

27 artikla

Varastojen ja keskeneräisten töiden arvostaminen

1. Verovelvollisen on johdonmukaisesti käytettävä samaa menetelmää kaikkien luonteeltaan ja käyttötarkoitukseltaan samanlaisten varastojen ja keskeneräisten töiden arvostamisessa.

Varastojen ja keskeneräisten töiden menoihin on kuuluttava kaikki ostomenot, suorat valmistusmenot sekä muut suorat menot, jotka ovat aiheutuneet varastojen ja keskeneräisten töiden saattamisesta siihen sijaintipaikkaansa ja kuntoon, jossa ne ovat asianomaisena verovuonna.

Menoista on vähennettävä vähennyskelpoinen arvonlisävero.

Verovelvollinen, joka on sisällyttänyt välilliset menot varastojen ja keskeneräisten töiden arvostamiseen ennen kuin siihen on ryhdytty soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä, voi jatkaa välillisiin menoihin perustuvan lähestymistavan soveltamista.

2. Varastot ja keskeneräiset työt on verovuoden viimeisenä päivänä arvostettava menoon tai nettorealisointiarvoon sen mukaan, kumpi niistä on pienempi.

Nettorealisointiarvo on tavanomaisessa liiketoiminnassa saatava arvioitu myyntihinta, josta on vähennetty arvioidut valmiiksi saattamisesta johtuvat menot sekä arvioidut myynnin toteutumiseksi välttämättömät menot.

28 artikla *Vakuutusyritykset*

Vakuutusyrityksiin, jotka saavat myöntää jäsenvaltioissa vahinkovakuutuksia neuvoston direktiivin 73/239/ETY²⁶ mukaisesti, henkivakuutuksia Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/83/EY²⁷ mukaisesti ja jälleenvakuutuksia Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY²⁸ mukaisesti, on sovellettava myös seuraavia sääntöjä:

- (a) kun omaisuuseriin on tehty sijoitus sijoitusriskin kantavan henkivakuutuksenottajan lukuun ja omaisuuserät ovat henkivakuutusyritysten hallinnassa, saman verovuoden lopussa ja alussa (tai ostohetkenä, jos tämä tapahtuu verovuoden alun jälkeen) arvostetun omaisuuserien markkina-arvon välinen erotus on sisällytettävä veropohjaan;
- (b) kun omaisuuseriin on tehty sijoitus sijoitusriskin kantavan henkivakuutuksenottajan lukuun ja omaisuuserät ovat henkivakuutusyritysten hallinnassa, luovutushetkellä ja verovuoden alussa (tai ostohetkenä, jos tämä tapahtuu verovuoden alun jälkeen) arvostetun omaisuuserien markkina-arvon välinen erotus on sisällytettävä veropohjaan;
- (c) veropohjaan on sisällytettävä henkivakuutusyritysten saamat voitonjaot;
- (d) neuvoston direktiivin 91/674/ETY²⁹ mukaisesti vahvistetut vakuutusyritysten tekniset varaukset, lukuun ottamatta tasoitusvarauksia, ovat vähennyskelpoisia. Jäsenvaltiot voivat säätää tasoitusvarauksia koskevista vähennyksistä. Vähennettyjä määriä on tarkasteltava uudelleen ja tarkistettava kunkin verovuoden lopussa. Jo vähennetyt määrät on otettava huomioon laskettaessa veropohjaa tulevina vuosina.

²⁶ Ensimmäinen neuvoston direktiivi 73/239/ETY, annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3).

²⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/83/EY, annettu 5 päivänä marraskuuta 2002, henkivakuutuksesta (EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1).

²⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/68/EY, annettu 16 päivänä marraskuuta 2005, jälleenvakuutuksesta ja neuvoston direktiivien 73/239/ETY ja 92/49/ETY sekä direktiivien 98/78/EY ja 2002/83/EY muuttamisesta (EUVL L 232, 9.12.2005, s. 1).

²⁹ Neuvoston direktiivi 91/674/ETY, annettu 19 päivänä joulukuuta 1991, vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä (EYVL L 374, 19.12.1991, s. 1).

29 artikla
Maastapoistumisverotus

1. Määrää, joka on yhtä suuri kuin siirrettyjen varojen markkina-arvo varojen poistumishetkellä vähennettynä verotusarvolla, kohdellaan kertyneenä tulona missä tahansa seuraavista olosuhteista:
 - (a) jos verovelvollinen siirtää varoja päätoimipaikastaan toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaansa;
 - (b) jos verovelvollinen siirtää varoja jäsenvaltiossa sijaitsevasta kiinteästä toimipaikasta toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa sijaitsevaan päätoimipaikkaansa tai toiseen kiinteään toimipaikkaan, sikäli kuin kiinteän toimipaikan jäsenvaltiolla ei ole enää oikeutta verottaa siirrettyjä varoja;
 - (c) jos verovelvollinen siirtää verotuksellisen kotipaikkansa toiseen jäsenvaltioon tai kolmanteen maahan, lukuun ottamatta niitä varoja, jotka edelleen tosiasiallisesti liittyvät ensimmäisessä jäsenvaltiossa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaan;
 - (d) jos verovelvollinen siirtää kiinteässä toimipaikassaan harjoitetun liiketoiminnan jäsenvaltiosta toiseen jäsenvaltioon tai kolmanteen maahan, sikäli kuin kiinteän toimipaikan jäsenvaltiolla ei enää ole oikeutta verottaa siirrettyjä varoja.
2. Jäsenvaltion, johon varat, verotuksellinen kotipaikka tai kiinteässä toimipaikassa harjoitettu liiketoiminta siirretään, on hyväksyttävä verovelvollisen jäsenvaltion tai kiinteän toimipaikan jäsenvaltion vahvistama arvo varojen aloitusarvoksi verotustarkoituksissa.
3. Tätä artiklaa ei sovelleta arvopapereiden rahoitukseen liittyviin varojen siirtoihin tai vakuudeksi asetettuun omaisuuteen taikka silloin, kun varojen siirto tehdään vakavaraisuusvaatimuksien täyttämiseksi tai likviditeetin hallinnan vuoksi, kun varojen on tarkoitus palata siirtäjän jäsenvaltioon 12 kuukauden kuluessa.

IV LUKU

KÄYTTÖOMAISUUDESTA TEHTÄVÄT POISTOT

30 artikla
Käyttöomaisuusrekisteri

1. Kutakin käyttöomaisuutta koskevat hankinta-, valmistus- ja perusparannusmenot on merkittävä erikseen käyttöomaisuusrekisteriin yhdessä asiaankuuluvan päivämäärän kanssa.
2. Kun käyttöomaisuudesta luovutaan, luopumista koskevat tiedot, kuten luopumispäivä ja kaikki luopumisesta saatavat tuotot tai korvaukset on merkittävä käyttöomaisuusrekisteriin.
3. Käyttöomaisuusrekisteriä on pidettävä tavalla, joka tarjoaa riittävät tiedot, poistoja koskevat tiedot mukaan lukien, veropohjan laskentaa varten.

31 artikla
Poistopohja

1. Poistopohjaan on kuuluttava käyttöomaisuuden hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvät menot. Näihin menoihin ei sisälly vähennyskelpoinen arvonlisävero. Käyttöomaisuuden hankinta-, valmistus- tai perusparannusmenot eivät saa sisältää korkoa.
2. Lahjana saadun omaisuuserän poistopohjan on oltava lahjan markkina-arvo sellaisena kuin se on kirjattu tuloiksi.
3. Poistokelpoisen käyttöomaisuuden poistopohjasta on vähennettävä 8 artiklan a alakohdassa tarkoitettujen omaisuuserän hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvien mahdollisten julkisten tukien määrä.
4. Käyttöomaisuudesta, joka ei ole käytettävissä, tehtäviä poistoja ei oteta huomioon.

32 artikla
Poisto-oikeus

1. Jollei 3 kohdasta muuta johdu, taloudellisen haltijan on tehtävä poistot.
2. Kun kyseessä ovat leasing sopimukset, joissa taloudellinen ja laillinen omistusoikeus eivät ole samat, taloudellisen haltijan on voitava vähentää leasingmaksujen korkosuus veropohjastaan, paitsi silloin, kun tämä tekijä ei sisälly laillisen haltijan veropohjaan.
3. Jos omaisuuserän taloudellista haltijaa ei voida määrittää, laillisella haltijalla on oltava oikeus tehdä poistot. Tällaisessa tapauksessa sekä leasingmaksujen korko- että pääomaosuus on sisällytettävä laillisen haltijan veropohjaan ja sen on oltava liisauksen ottajan vähennettävissä.
4. Enintään yksi verovelvollinen voi tehdä samanaikaisesti poistoja käyttöomaisuudesta, ellei joko laillinen tai taloudellinen omistusoikeus ole jaettu useamman verovelvollisen kesken.
5. Verovelvollinen ei voi kieltäytyä poistosta.
6. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 66 artiklan mukaisesti
 - (a) laillisen ja taloudellisen omistusoikeuden määritelmästä erityisesti liisattujen omaisuuserien osalta;
 - (b) leasingmaksujen pääomaosuuden ja korkosuuden laskennasta;
 - (c) liisattujen omaisuuserien poistopohjan laskennasta.

33 artikla
Yksittäin poistokelpoiset omaisuuserät

1. Käyttöomaisuudesta on tehtävä niiden taloudellisena vaikutusaikana yksittäiset poistot tasasuuruksina erinä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 2 kohdan sekä 37 ja 38 artiklan soveltamista. Käyttöomaisuuden vaikutusajat ovat seuraavat:
 - (a) liike-, toimisto- ja muut rakennukset sekä kaikenlainen muu liiketoimintakäytössä oleva kiinteä omaisuus, lukuun ottamatta teollisuusrakennuksia ja -rakenteita: 40 vuotta;
 - (b) teollisuusrakennukset ja -rakenteet: 25 vuotta;

- (c) pitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, lukuun ottamatta a ja b alakohdassa tarkoitettuja omaisuuseriä: 15 vuotta;
 - (d) keskipitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 8 vuotta;
 - (e) aineettomat käyttöomaisuushyödykkeet: se aika, jona omaisuuserillä on oikeussuoja tai jolle käyttöoikeus on myönnetty, tai jos kyseistä aikaa ei voida määrittää, 15 vuotta.
2. Käytetyistä rakennuksista ja muusta kiinteästä omaisuudesta, käytetyistä pitkävaikutteisista aineellisista käyttöomaisuushyödykkeistä, käytetyistä keskipitkävaikutteisista aineellisista käyttöomaisuushyödykkeistä ja käytetyistä aineettomista käyttöomaisuushyödykkeistä tehdään poistot seuraavia sääntöjä noudattaen:
- (a) käytetyt liike-, toimisto- tai muut rakennukset sekä kaikenlainen muu käytetty liiketoimintakäytössä oleva kiinteä omaisuus, lukuun ottamatta teollisuusrakennuksia ja -rakenteita: 40 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 40 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - (b) käytetyt teollisuusrakennukset ja -rakenteet: 25 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 25 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - (c) käytetyt pitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, lukuun ottamatta a ja b alakohdassa tarkoitettuja omaisuuseriä: 15 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 15 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - (d) käytetyt keskipitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 8 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 8 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - (e) käytetyt aineettomat käyttöomaisuushyödykkeet: 15 vuotta, paitsi jos voidaan määrittää, kuinka kauan on jäljellä aikaa, jona hyödyke nauttii oikeussuojaa tai jolle sille on myönnetty käyttöoikeus, jolloin poistot tehdään kyseisenä aikana.

34 artikla
Ajoitus

1. Koko vuoden poistot tehdään käyttöomaisuuden hankinta- tai käyttöönottovuotena riippuen siitä, kumpi tapahtuu myöhemmin. Poistoja ei tehdä luovutusvuonna.
2. Jos käyttöomaisuudesta luovutaan tai se vahingoittuu siinä määrin, ettei sitä enää voida käyttää liiketoiminnassa, käyttöomaisuuden verotusarvo ja käyttöomaisuuteen liittyvien mahdollisten perusparannusmenojen verotusarvo vähennetään veropohjasta luovutus- tai vahingoittumisvuonna.
3. Kun poistokelvoton aineellinen käyttöomaisuushyödyke on aiheuttanut 39 artiklan mukaisen poikkeuksellisen arvonalennuksen, 18 artiklan mukaisia vähennyskelpoisia menoja on alennettava ottamalla huomioon verovelvollisen jo saama poikkeuksellinen vähennys.

35 artikla

Korvaavien omaisuuserien jälleenhankintavaraus

1. Kun yksittäin poistokelpoisen omaisuuserän tai 38 artiklan a alakohdassa tarkoitettujen kulumattomien ja vanhentumattomien aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden luovutuksesta saatu tuotto, vahingonkorvaus mukaan lukien, on määrä sijoittaa uudelleen ennen luovutusverovuotta seuraavan toisen verovuoden loppua samanlaiseen omaisuuserään, jota käytetään samaan tai vastaavaan liiketoimintatarkoitukseen, omaisuuserän verotusarvon ylittävä tuoton määrä voidaan vähentää luovutusvuonna. Korvaavan omaisuuserän poistopohjaa on alennettava samalla määrällä.

Omaisuuserän, joka luovutetaan vapaaehtoisesti, on pitänyt olla omistuksessa vähintään kolmen vuoden ajan ennen luovutusta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu korvaava omaisuuserä voidaan ostaa luovutusta edeltävänä verovuonna. Jos korvaavaa omaisuuserää ei osteta ennen luovutusvuotta seuraavan toisen verovuoden loppua, luovutusvuonna vähennetty määrä korotettuna 10 prosentilla on lisättävä veropohjaan luovutusvuotta seuraavana toisena verovuonna.

36 artikla

Perusparannusmenoista tehtävät poistot

1. Perusparannusmenoista on tehtävä poistot parannettuun käyttöomaisuuteen sovellettavien sääntöjen mukaisesti samalla tavalla kuin jos ne koskisivat äskettäin hankittua käyttöomaisuutta. Tämän estämättä vuokratun kiinteän omaisuuden perusparannusmenoista on tehtävä poistot 32 artiklan ja 33 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.
2. Kun verovelvollinen osoittaa, että yksittäin poistetun käyttöomaisuuden arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on lyhyempi kuin 33 artiklan 1 kohdassa tarkoitettun omaisuuserän vaikutusaika, perusparannusmenot poistetaan lyhyemmän ajan osalta.

37 artikla

Omaisuuserien ryhmä

1. Muusta kuin 33 ja 38 artiklassa tarkoitettusta käyttöomaisuudesta on tehtävä poistot yhdessä omaisuuserien ryhmässä siten, että poistojen vuotuinen määrä on 25 prosenttia poistopohjasta.
2. Omaisuuserien ryhmän poistopohjan on oltava verovuoden lopussa sen edellisen vuoden lopun verotusarvo, jota on tarkistettu asianomaisen verovuoden aikana ryhmään otetuilla ja siitä poistetuilla omaisuuserillä. Omaisuuserien hankinta- tai valmistusmenot ja perusparannusmenot on lisättävä poistopohjaan, kun taas omaisuuserän luovutuksesta saatu tuotto ja omaisuuserän menetyksestä tai tuhoutumisesta saadut korvaukset on vähennettävä.
3. Jos 2 kohdan mukaisesti laskettava poistopohja on negatiivinen, siihen on lisättävä määrä, jonka myötä poistopohjaksi saadaan nolla. Sama määrä on lisättävä veropohjaan.

38 artikla
Poistokelvottomat omaisuuserät

Seuraavat omaisuuserät eivät ole poistokelpoisia:

- (a) kulumattomat ja vanhentumattomat aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, kuten maa, taide, antiikki ja korut;
- (b) rahoitusvarat.

39 artikla
Poikkeuksellinen arvonalennus

1. Jos verovelvollinen osoittaa, että 38 artiklan a alakohdassa tarkoitettujen poistokelvottomien aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden arvo on ylivoimaisen esteen tai kolmansien osapuolten rikollisen toiminnan johdosta alentunut verovuoden lopussa, se voi vähentää arvonalennusta vastaavan määrän veropohjastaan. Tällaista vähennystä ei saa kuitenkaan tehdä sellaisen käyttöomaisuuden osalta, jonka luovutuksesta saatava tuotto on verovapaata.
2. Jos käyttöomaisuudesta on tehty 1 kohdassa tarkoitettu poisto aiempänä verovuonna ja käyttöomaisuuden arvo nousee myöhemmin, tätä nousua vastaava määrä on lisättävä veropohjaan sinä vuonna, jona nousu tapahtuu. Tällaisten lisäysten yhteismäärä ei kuitenkaan saa olla suurempi kuin alun perin myönnetty vähennys.

40 artikla
Käyttöomaisuusluokkien tarkentaminen

Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 66 artiklan mukaisesti, jotta voidaan tarkemmin määrittää tässä luvussa tarkoitetut käyttöomaisuuden luokat.

V LUKU

TAPPIOT

41 artikla
Tappiot

1. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteälle toimipaikalle verovuoden aikana syntyneet tappiot voidaan tasata ja vähentää seuraavina verovuosina, jollei tässä direktiivissä toisin säädetä.
2. Edellisten verovuosien tappioiden vuoksi tehtävä veropohjan alentaminen ei saa johtaa negatiiviseen määrään.
3. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteälle toimipaikalle edellisvuosina syntyneitä tappioita ei voida vähentää, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- (a) toinen yritys hankkii osuuden verovelvollisesta, minkä tuloksena hankitusta verovelvollisesta tulee 3 artiklassa tarkoitettu vaatimukset täyttävä hankkijan tytäryhtiö;
 - (b) hankitun verovelvollisen toiminnassa tapahtuu merkittävä muutos; merkittävä muutos tarkoittaa sitä, että hankittu verovelvollinen lopettaa tietyn toiminnan, joka on muodostanut yli [60 prosenttia] sen liikevaihdosta edellisellä verovuonna, tai siirtyy uuteen toimintaan, joka muodostaa yli [60 prosenttia] sen liikevaihdosta verovuonna, jona toiminta on aloitettu, tai seuraavana verovuonna.
4. Vanhimmat tappiot on vähennettävä ensin.

42 artikla

Tappioiden hyvitys ja sisällytys takaisin veropohjaan

1. Jos unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen tuottaa edelleen voittoa sen jälkeen, kun se on vähentänyt omat tappionsa 41 artiklan nojalla, se voi vielä vähentää saman verovuoden tappiot, jotka ovat aiheutuneet sen muissa jäsenvaltioissa sijaitseville 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille vaatimukset täyttävillä välittömille tytäryhtiöille tai sen muissa jäsenvaltioissa sijaitsevalle kiinteälle toimipaikalle (sijaitseville kiinteille toimipaikoille). Tappiot voidaan hyvittää rajoitetun ajan tämän artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti.
2. Vähennys on tehtävä suhteessa siihen osuuteen, joka unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella on 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa vaatimukset täyttävissä tytäryhtiöissä, ja täysimääräisesti kiinteiden toimipaikkojen osalta. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen veropohjan vähennys ei saa koskaan johtaa negatiiviseen määrään.
3. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen on lisättävä takaisin veropohjaansa siihen määrään asti, joka aiemmin vähennettiin tappiona, 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen vaatimukset täyttävien tytäryhtiöidensä tai kiinteiden toimipaikkojensa mahdolliset myöhemmät voitot.
4. Edellä 1 ja 2 kohdan mukaisesti vähennetyt tappiot on sisällytettävä takaisin ilman eri toimenpiteitä unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen veropohjaan missä tahansa seuraavista olosuhteista:
 - (a) jos viidennen verovuoden lopussa sen jälkeen, kun tappioista tulee vähennyskelpoisia, veropohjaan ei ole sisällytetty takaisin voittoa tai takaisin sisällytetty voitto ei vastaa vähennettyjen tappioiden kokonaismäärää;
 - (b) jos 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimukset täyttävä tytäryhtiö myydään, asetetaan likvidaatioon tai muutetaan kiinteäksi toimipaikaksi;
 - (c) jos kiinteä toimipaikka myydään, asetetaan likvidaatioon tai muutetaan tytäryhtiöksi;
 - (d) jos emoyhtiö ei enää täytä 3 artiklan 1 kohdan vaatimuksia.

VI LUKU

VEROPOHJAJÄRJESTELMÄÄN LIITTYMISTÄ JA JÄRJESTELMÄSTÄ POISTUMISTA KOSKEVAT SÄÄNNÖT

43 artikla

Varojen ja velkojen kirjaaminen ja arvostaminen

Kaikki varat ja velat on kirjattava kansallisten verosääntöjen mukaisesti laskettuna arvona sitä päivää välittömästi edeltävänä päivänä, jona tämän direktiivin sääntöjä ryhdytään soveltamaan verovelvolliseen.

44 artikla

Käyttöomaisuuden soveltuvuus poistotarkoituksiin

Edellä olevan 30–40 artiklan lisäksi sovelletaan seuraavia sääntöjä sellaisen käyttöomaisuuden poistoon, joka siirtyy kansallisen yhteisöverolainsäädännön piiristä veropohjajärjestelmään:

- (a) käyttöomaisuudesta, joka on sekä verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön että tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti yksittäin poistokelpoinen, on tehtävä poistot 33 artiklan 2 kohdan mukaisesti;
- (b) käyttöomaisuus, joka oli verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti yksittäin poistokelpoinen mutta joka ei tämän direktiivin sääntöjen mukaan ole yksittäin poistokelpoinen, on siirrettävä 37 artiklassa tarkoitettuun omaisuuserien ryhmään;
- (c) käyttöomaisuus, joka oli verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti sisältynyt omaisuuserien ryhmään poistotarkoituksia varten, on siirrettävä 37 artiklassa tarkoitettuun omaisuuserien ryhmään, riippumatta siitä, onko kyseinen käyttöomaisuus tämän direktiivin sääntöjen mukaan yksittäin poistokelpoinen;
- (d) käyttöomaisuudesta, joka ei ollut poistokelpoinen tai josta ei ollut tehty poistoja verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti mutta joka on poistokelpoinen tämän direktiivin sääntöjen mukaan, on tehtävä poistot tapauksen mukaan joko 33 artiklan 1 kohdan tai 37 artiklan mukaisesti;
- (e) omaisuuserät, jotka olivat verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti yksittäin poistokelpoisia tai sisältyivät omaisuuserien ryhmään poistotarkoituksia varten mutta jotka eivät ole tämän direktiivin sääntöjen mukaan poistokelpoisia, on kirjattava kansallisten verosääntöjen mukaisesti laskettuna arvona sitä päivää välittömästi edeltävänä päivänä, jona tämän direktiivin sääntöjä ryhdytään soveltamaan verovelvolliseen. Kyseisten omaisuuserien verotusarvo on vähennyskelpoista sinä verovuonna, jona omaisuuseristä luovutaan, edellyttäen että luovutuksesta saatu tuotto sisällytetään veropohjaan.

45 artikla
Pitkäaikaishankkeet

1. Tulot ja menot, joiden katsotaan 22 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla kertyneen tai syntyneen ennen kuin tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen mutta jotka eivät vielä sisältyneet veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti, on lisättävä veropohjaan tai vähennettävä siitä verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
2. Tulot, joita oli ennen kuin verovelvolliseen ryhdyttiin soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä verotettu kansallisen yhteisöverolainsäädännön nojalla suuremmalla määrällä kuin sillä, joka olisi sisällytetty veropohjaan 22 artiklan 2 kohdan nojalla, on vähennettävä veropohjasta ensimmäisenä verovuonna, jona tämän direktiivin sääntöjä ryhdytään soveltamaan verovelvolliseen.

46 artikla
Varaukset, tulot ja vähennykset

1. Edellä 23 artiklassa tarkoitetut varaukset ja 25 artiklassa tarkoitetut epävarmat saamiset ovat vähennyskelpoisia vain sikäli kuin ne johtuvat toimista tai liiketapahtumista, jotka on toteutettu sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen.
2. Tulojen, joiden katsotaan 16 artiklan nojalla kertyneen ennen kuin tämän direktiivissä sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen mutta jotka eivät vielä sisältyneet veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti, on sisällytettävä veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
3. Jos menot ovat syntyneet sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, mutta ne koskevat toimia ja liiketapahtumia, jotka toteutettiin ennen kuin tätä direktiiviä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, eikä menoista ole tehty vähennystä, ne ovat vähennyskelpoisia.
4. Määriä, jotka verovelvollinen oli jo vähentänyt ennen kuin tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, ei voi vähentää uudelleen.

47 artikla
Ennen järjestelmään liittymistä syntyneet tappiot

Jos verovelvollinen haluaa tasata vähentämättömät tappiot, jotka aiheutuivat ennen kuin tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, se voi vähentää kyseiset tappiot veropohjastaan, jos ja sikäli kuin verovelvolliseen sovelletussa kansallisessa lainsäädännössä, jonka mukaisesti tappiot aiheutuivat, hyväksytään tällainen vähennys.

48 artikla
Varojen ja velkojen kirjaaminen

Jos verovelvolliseen ei enää sovelleta tämän direktiivin sääntöjä, verovelvollisen varat ja velat on kirjattava tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti laskettuna arvona, jollei tässä direktiivissä toisin säädetä.

49 artikla

Verovelvollisen omaisuuserien ryhmän kirjaaminen

Jos verovelvolliseen ei enää sovelleta tämän direktiivin sääntöjä, verovelvollisen omaisuuserien ryhmä on sovellettavaa kansallista lainsäädäntöä varten kirjattava yhtenä omaisuuserien ryhmänä, josta tehdään poistot alenevan poiston menetelmällä siten, että vuotuinen poisto on 25 prosenttia.

50 artikla

Pitkäaikaishankkeista syntyvät tulot ja menot

Jos verovelvolliseen ei enää sovelleta tämän direktiivin sääntöjä, verovelvolliselle pitkäaikaishankkeista syntyviä tuloja ja menoja on kohdeltava tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti. Tuloja ja menoja, jotka oli jo otettu huomioon verotustarkoituksia varten tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti, ei kuitenkaan oteta huomioon uudelleen.

51 artikla

Varaukset, tulot ja vähennykset

1. Jos tämän direktiivin sääntöjä ei enää sovelleta verovelvolliseen, verovelvollisen menoja, jotka on jo vähennetty 9, 23 ja 25 artiklan mukaisesti, ei voi vähentää uudelleen tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön nojalla.
2. Jos tämän direktiivin sääntöjä ei enää sovelleta verovelvolliseen, verovelvollisen tuloja, jotka on jo sisällytetty verovelvollisen veropohjaan 4 artiklan 5 kohdan ja 16 artiklan mukaisesti, ei voi sisällyttää uudelleen veropohjaan tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön nojalla.
3. Menot, jotka aiheutuivat verovelvolliselle tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti ja jotka ovat osittain vähentämättä sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ei enää sovelleta verovelvolliseen, ovat vähennyskelpoisia tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti.

52 artikla

Tappiot sen jälkeen, kun tätä direktiiviä ei enää sovelleta

Verovelvolliselle aiheutuneet tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti vähentämättömät tappiot on tasattava seuraavina verovuosina tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti.

VII LUKU

VEROVELVOLLISEN JA MUIDEN YKSIKÖIDEN VÄLISET SUHTEET

53 artikla

Vapautusmenetelmästä hyvitysmenetelmään siirtyminen

1. Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c ja d alakohdassa säädetään, verovelvollista ei saa vapauttaa verosta sellaisen ulkomaisen tulon osalta, jonka verovelvollinen sai

voitonjakona kolmannessa maassa olevalta yksiköltä tai tuottona kolmannessa maassa olevassa yksikössä pidettyjen osakkeiden luovutuksesta, kun kyseinen yksikkö on velvollinen maksamaan verotuksellisen kotipaikkansa sijaintimaassa lakisääteistä yhteisöveroa, jonka verokanta on alle puolet siitä lakisääteisestä verokannasta, joka verovelvollisen olisi pitänyt maksaa tällaisesta ulkomaisesta tulosta verotuksellisen kotipaikkansa sijaintivaltiossa.

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltion, jossa verovelvollisella on verotuksellinen kotipaikka, ja sen kolmannen maan, jossa kyseisellä yksiköllä on verotuksellinen kotipaikka, välillä voimassa oleva kaksinkertaisen verotuksen välttämistä koskeva sopimus ei mahdollista siirtymistä verovapautuksesta siihen, että verotetaan määrättyjä ulkomaisen tulon ryhmiä.

2. Sovellettaessa 1 kohtaa verovelvollisen on maksettava veroa ulkomaisesta tulosta siten, että verotuksellisen kotipaikan sijaintivaltiossa maksettaviksi tulevista veroista vähennetään verovelvollisen kolmannessa maassa maksama vero. Vähennys ei saa olla suurempi kuin se ennen vähennystä laskettu veron määrä, joka voidaan kohdistaa mahdollisesti veronalaisiin tuloihin.
3. Jäsenvaltioiden on jätettävä tämän artiklan soveltamisalan ulkopuolelle tappiot sellaisen yksikön osakkeiden luovutuksesta, jonka verotuksellinen kotipaikka on kolmannessa maassa.

54 artikla

Ulkomailla sijaitsevan kiinteän toimipaikan tulojen laskenta

Kun 53 artiklaa sovelletaan kolmannessa maassa sijaitsevan kiinteän toimipaikan tuloihin, kiinteän toimipaikan tulot, menot ja muut vähennyskelpoiset erät on määritettävä tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti.

55 artikla

Korot, rojaltit ja muut tulonlähteessä verotettavat tulot

1. Kun verovelvollinen saa muita tuloja kuin 8 artiklan c, d tai e alakohdan mukaisia verovapaita tuloja ja näitä tuloja on verotettu toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa, kyseisen verovelvollisen verovelvollisuudesta tehtävä vähennys ('verohyvitys') on sallittava.
2. Verohyvitystä laskettaessa tulojen määrästä on vähennettävä asiaankuuluvat vähennyskelpoiset menot.
3. Kolmannessa maassa syntyneestä verovelvollisuudesta tehtävä verohyvitys ei saa olla suurempi kuin verovelvollisen lopullinen yhteisöverovelvollisuus, jollei sen jäsenvaltion, jossa verovelvollinen pitää verotuksellista kotipaikkaansa, ja kolmannen maan välillä tehdyssä sopimuksessa toisin määrätä.

VIII LUKU

ETUYHTEYDESSÄ OLEVIEN YRITYSTEN VÄLISET LIIKETAPAHTUMAT

56 artikla

Etuyhteudessa olevat yritykset

1. Jos verovelvollinen osallistuu muun kuin verovelvollisen tai samaan ryhmään kuulumattoman verovelvollisen hallintoihin, valvontaan tai, suoraan tai välillisesti, pääomaan, näitä kahta yritystä on pidettävä etuyhteudessa olevina yrityksinä.

Jos samat henkilöt osallistuvat verovelvollisen, muun kuin verovelvollisen tai samaan ryhmään kuulumattomien verovelvollisten hallintoihin, valvontaan taikka, suoraan tai välillisesti, pääomaan, kaikkia asianomaisia yhtiöitä on pidettävä etuyhteudessa olevina yrityksinä.

Verovelvollisen on katsottava olevan etuyhteudessa sen kolmannessa maassa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaan. Unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen on katsottava olevan etuyhteudessa sen jäsenvaltiossa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaan.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovellettaessa sovelletaan seuraavia sääntöjä:
 - (a) osallistuminen valvontaan tarkoittaa, että verovelvollisella on yli 20 prosenttia äänioikeuksista;
 - (b) osallistuminen pääomaan tarkoittaa, että verovelvollisella on omistusoikeus yli 20 prosenttiin pääomasta;
 - (c) osallistuminen hallintoihin tarkoittaa, että verovelvollinen pystyy merkittäväällä tavalla vaikuttamaan etuyhteudessa olevan yrityksen hallintoihin;
 - (d) yksityishenkilöä, hänen puolisoaan ja hänen suoran ylenevässä tai alenevassa polvessa olevaa sukulaistaan on pidettävä yhtenä henkilönä.

Kun kyseessä on välillinen osallistuminen, tämän kohdan a ja b alakohdassa säädettyjen vaatimusten täytyminen on määritettävä kertomalla ääni- ja omistusoikeusmäärät konsernin omistusketjussa. Jos verovelvollisella on yli 50 prosenttia äänioikeuksista, sillä on katsottava olevan 100 prosenttia äänioikeuksista.

Jäljempänä olevan 61 artiklan soveltamiseksi, jos on olemassa verokohtelun eroavuus, johon liittyy hybridiyksikkö, ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan mukaisella osallistumisella tarkoitetaan yli 50 prosenttia äänioikeuksista tai omistusoikeutta yli 50 prosenttiin pääomasta.

57 artikla

Hinta- ja muuero etuyhteudessa olevien yritysten välisissä suhteissa

1. Kun etuyhteudessa olevien yritysten välisille suhteille on asetettu tai määrätty edellytyksiä, jotka poikkeavat riippumattomille yrityksille asetettavista

edellytyksistä, tulot, jotka verovelvolliselle olisi kertynyt muttei kuitenkaan näiden edellytysten vuoksi kertynyt, on sisällytettävä kyseisen verovelvollisen tuloihin ja niitä on verotettava asianmukaisella tavalla.

2. Tulo, joka voidaan kohdentaa kiinteälle toimipaikalle, on tuloa, jonka kyseisen kiinteän toimipaikan oletettaisiin ansaitsevan erityisesti niiden liiketoimien yhteydessä, joita se suorittaa saman verovelvollisen muiden osien kanssa, jos se olisi erillinen ja riippumaton, samaa tai samanlaista toimintaa samoissa tai vastaavissa olosuhteissa harjoittava yritys, ottaen huomioon verovelvollisen kyseisen kiinteän toimipaikan tai saman verovelvollisen muiden osien kautta suorittamat tehtävät, käyttämät varat ja ottamat riskit.

IX LUKU

VERONKIERRON VASTAISET SÄÄNNÖT

58 artikla

Yleinen veronkierron vastainen sääntö

1. Tämän direktiivin sääntöjen mukaisen veropohjan laskemisessa jäsenvaltion on jätettävä huomiotta sellaiset järjestelyt tai järjestelyjen sarjat, jotka on otettu käyttöön olennaisena tarkoituksenaan tämän direktiivin tavoitteen tai päämäärän vastaisen veroedun saavuttaminen ja jotka eivät ole aitoja kaikki asiaan liittyvät tosiseikat ja olosuhteet huomioon ottaen. Järjestelyyn voi sisältyä useampi kuin yksi vaihe tai osa.
2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovellettaessa järjestelyä tai järjestelyjen sarjaa on pidettävä epäaitona siltä osin kuin sitä ei ole otettu käyttöön perustuen päteviin liikeloudellisiin syihin, jotka vastaavat asian todellista taloudellista luonnetta.
3. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti huomiotta jätettyjä järjestelyjä tai järjestelyjen sarjoja on käsiteltävä veropohjan laskemisessa niiden taloudellisen sisällön perusteella.

59 artikla

Ulkomaiset väliyhtiöt

1. Sellaista yksikköä tai kiinteää toimipaikkaa, jonka voittoja ei veroteta tai jonka voitot on vapautettu verosta sen päätoimipaikan jäsenvaltiossa, on kohdeltava ulkomaisena väliyhtiönä, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - (a) kun kyseessä on yksikkö, verovelvollisella on yksin tai yhdessä siihen etuyhteydessä olevien yritysten kanssa suoraan tai välillisesti yli 50 prosenttia äänioikeuksista tai suoraan tai välillisesti yli 50 prosenttia pääomasta tai sillä on oikeus saada yli 50 prosenttia kyseisen yksikön voitosta; ja
 - (b) yksikön tai kiinteän toimipaikan voitoistaan tosiasiallisesti maksama yhteisövero on alhaisempi kuin sen yhteisöveron, jota yksikköön tai kiinteään toimipaikkaan olisi sovellettu tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti, ja yksikön tai kiinteän toimipaikan näistä voitoistaan tosiasiallisesti maksaman yhteisöveron välinen erotus.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdan soveltamiseksi laskettaessa yhteisöveroa, jota olisi sovellettu yksikön voittoihin direktiivin sääntöjen mukaisesti verovelvollisen

jäsenvaltiossa, huomioon ei oteta yksikön mahdollisen kiinteän toimipaikan tuloja, joita ei veroteta tai jotka on vapautettu verosta ulkomaisen väliyhtiön lainkäyttöalueella.

2. Jos yksikköä tai kiinteää toimipaikkaa kohdellaan ulkomaisena väliyhtiönä 1 kohdan mukaisesti, yksikön tai kiinteän toimipaikan jakamattomia tuloja verotetaan sikäli kuin ne ovat peräisin seuraavista luokista:
 - (a) korot tai muut rahoitusvaroista saatavat tulot;
 - (b) rojaltit tai muut henkisestä omaisuudesta saatavat tulot;
 - (c) osingot ja osakkeiden luovutuksesta saatavat tulot;
 - (d) rahoitusleasingistä saatavat tulot;
 - (e) vakuutuksista, pankkitoiminnasta tai muusta rahoitustoiminnasta saatavat tulot;
 - (f) tulot laskutusyrityksiltä, jotka saavat myynti- ja palvelutuloja tavaroista ja palveluista, jotka on hankittu etuyhteydessä olevilta yrityksiltä tai myyty niille ja joilla ei ole taloudellista lisäarvoa tai joiden taloudellinen lisäarvo on vähäinen.

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta ulkomaiseen väliyhtiöön, jonka kotipaikka on tai joka sijaitsee jäsenvaltiossa tai ETA-sopimuksen osapuolena olevassa kolmannessa maassa, jos ulkomainen väliyhtiö on perustettu pätevistä liiketaloudellisista syistä, jotka vastaavat asian todellista taloudellista luonnetta. Tämän artiklan soveltamiseksi ulkomaisen väliyhtiön toimintaa on pidettävä todellisena taloudellisena toimintana, jos ulkomaisella väliyhtiöllä on tukenaan toiminnan laajuuteen suhteutettu henkilöstö, laitteet, varat ja tilat.

3. Yksikköä tai kiinteää toimipaikkaa ei kohdella 1 kohdassa tarkoitettuna ulkomaisena väliyhtiönä, jos enintään kolmannes yksikölle tai kiinteälle toimipaikalle kertyvistä tuloista kuuluu johonkin 2 kohdan a–f alakohdan mukaisista luokista.

Rahoitusalan yrityksiä ei kohdella 1 kohdassa tarkoitettuina ulkomaisina väliyhtiöinä, jos enintään kolmannes yksikölle tai kiinteälle toimipaikalle 2 kohdan a–f alakohdan mukaisista luokista kertyvistä tuloista saadaan verovelvollisen tai siihen etuyhteydessä olevien yritysten kanssa suoritettavista liiketapahtumista.

60 artikla

Ulkomaisen väliyhtiön tulojen laskenta

1. Veropohjaan sisällytettävät tulot on laskettava tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä noudattaen. Yksikön tai kiinteän toimipaikan tappioita ei sisällytetä veropohjaan, mutta niiden tappiontasausoikeus säilyy ja ne otetaan huomioon seuraavina verovuosina 59 artiklaa sovellettaessa.
2. Jos ulkomainen väliyhtiö on yksikkö, veropohjaan sisällytettävät tulot on laskettava suhteessa verovelvollisen oikeuteen ulkomaisen yrityksen voitosta. Jos ulkomainen väliyhtiö on kiinteä toimipaikka, veropohjaan on sisällytettävä kaikki tulot.
3. Yksikön tai kiinteän toimipaikan tulot on sisällytettävä veropohjaan sinä verovuonna, jona yksikön tai kiinteän toimipaikan verovuosi päättyy.
4. Jos yksikkö jakaa voittoja verovelvolliselle tuloista, jotka oli aiemmin sisällytetty verovelvollisen veropohjaan 59 artiklan nojalla, ja jos verovelvollisen on maksettava veroa näistä jaetuista voitoista, aiemmin veropohjaan 59 artiklan nojalla sisällytetyt

tulot on vähennettävä tästä veropohjasta laskettaessa jaettuja voittoja koskevaa verovelvollisen verovelvollisuutta.

5. Jos verovelvollinen luopuu osuudestaan yksikössä, luovutuksesta saatavaa tuottoa on sitä koskevan verovelvollisen verovelvollisuuden laskemiseksi alennettava mahdollisilla jakamattomilla määrillä, jotka on jo sisällytetty veropohjaan.

61 artikla

Verokohtelun eroavuus

1. Sikäli kuin jäsenvaltioiden välinen verokohtelun eroavuus johtaa samojen maksujen, menojen tai tappioiden kaksinkertaiseen vähennykseen, vähennys on myönnettävä ainoastaan siinä jäsenvaltiossa, jolla maksun lähde on tai jossa menot kertyvät tai tappiot kärsitään.

Sikäli kuin verokohtelun eroavuus, johon liittyy kolmas maa, johtaa samojen maksujen, menojen tai tappioiden kaksinkertaiseen vähennykseen, asianomaisen jäsenvaltion on evättävä kyseisten maksujen, menojen tai tappioiden vähennys, jollei kyseinen kolmas maa ole jo tehnyt niin.

2. Sikäli kuin jäsenvaltioiden väliset verokohtelun eroavuudet johtavat siihen, että tehdään vähennys ilman veropohjaan sisällyttämistä, maksajan jäsenvaltion on evättävä tällaisen maksun vähennys.

Sikäli kuin verokohtelun eroavuus, johon liittyy kolmas maa, johtaa vähennykseen ilman veropohjaan sisällyttämistä:

- (a) jos maksun lähde on jäsenvaltiossa, kyseisen jäsenvaltion on evättävä vähennys, tai
- (b) jos maksun lähde on kolmannessa maassa, asianomaisen jäsenvaltion on vaadittava verovelvollista sisällyttämään tällainen maksu veropohjaansa, jollei kolmas maa ole jo evännyt vähennystä tai vaatinut kyseisen maksun sisällyttämistä veropohjaan.

3. Sikäli kuin jäsenvaltioiden välinen verokohtelun eroavuus, johon liittyy kiinteä toimipaikka, johtaa verottamatta jättämiseen ilman veropohjaan sisällyttämistä, jäsenvaltion, jossa verovelvollisella on verotuksellinen kotipaikka, on vaadittava verovelvollista sisällyttämään veropohjaan kiinteälle toimipaikalle kohdennettu tulo.

Sikäli kuin jäsenvaltioiden välinen verokohtelun eroavuus, johon liittyy kolmannessa maassa sijaitseva kiinteä toimipaikka, johtaa verottamatta jättämiseen ilman veropohjaan sisällyttämistä, asianomaisen jäsenvaltion on vaadittava verovelvollista sisällyttämään veropohjaan kolmannessa maassa sijaitsevalle kiinteälle toimipaikalle kohdennettu tulo.

4. Sikäli kuin verovelvollisen kolmannessa maassa sijaitsevalle etuyhteydessä olevalle yritykselle suorittama maksu tasataan suoraan tai välillisesti maksulla, menoilla tai tappioilla, jotka verokohtelun eroavuuden vuoksi ovat vähennyskelpoiset kahdella eri lainkäyttöalueella unionin ulkopuolella, verovelvollisen jäsenvaltion on evättävä verovelvollisen kolmannessa maassa sijaitsevalle etuyhteydessä olevalle yritykselle suorittaman maksun vähennys veropohjasta, jollei jokin asiaan liittyvistä kolmansista maista ole jo evännyt kahdella eri lainkäyttöalueella vähennyskelpoisen maksun, menojen tai tappioiden vähennystä.

5. Sikäli kuin sellaisen maksun vastaava sisällyttäminen veropohjaan, jonka verovelvollinen suorittaa kolmannessa maassa sijaitsevalle etuyhteydessä olevalle yritykselle ja joka on vähennyskelpoinen, tasataan suoraan tai välillisesti maksulla, jota verokohtelun eroavuuden vuoksi ei sisällytetä maksunsaajan veropohjaan, verovelvollisen jäsenvaltion on evättävä verovelvollisen kolmannessa maassa sijaitsevalle etuyhteydessä olevalle yritykselle suorittaman maksun vähennys veropohjasta, paitsi jos jokin asiaan liittyvistä kolmansista maista on jo evännyt kyseisen, veropohjaan sisällyttämättä jätetyn maksun vähennyksen.
6. Sikäli kuin verokohtelun eroavuus johtaa verohyötyyn, joka syntyy siitä, että siirretystä rahoitusvälineestä johtuvasta maksusta peritty lähdevero hyvitetään useammalle kuin yhdelle asianomaiselle osapuolelle, verovelvollisen jäsenvaltion on rajoitettava tällaisen verohyödyn tuomaa etua suhteessa tällaiseen maksuun liittyvään veronalaiseen nettotuloon.
7. Tämän artiklan soveltamiseksi 'maksajalla' tarkoitetaan yksikköä tai kiinteää toimipaikkaa, jossa maksun lähde on tai jossa menot kertyvät tai tappiot kärsitään.

61 a artikla

Verotuksellisen kotipaikan eroavuudet

Jos verovelvollisen verotuksellinen kotipaikka on sekä jäsenvaltiossa että kolmannessa maassa ja sikäli kuin kyseisen verovelvollisen maksut, menot tai tappiot voidaan kyseisen jäsenvaltion ja kyseisen kolmannen maan lainsäädännön mukaan vähentää veropohjasta molemmilla lainkäyttöalueilla ja kyseiset maksut, menot tai tappiot voidaan tasata verovelvollisen jäsenvaltiossa veronalaisella tulolla, jota ei ole sisällytetty veropohjaan asianomaisessa kolmannessa maassa, verovelvollisen jäsenvaltion on evättävä maksun, menojen tai tappioiden vähennys, jollei asianomainen kolmas maa ole jo tehnyt niin.

X LUKU

LÄPINÄKYVÄT YKSIKÖT

62 artikla

Läpinäkyvien yksiköiden tulojen kohdentaminen verovelvolliselle, joilla on niissä omistusosuus

1. Kun yksikköä kohdellaan läpinäkyvänä sen sijoittautumisjäsenvaltiossa, verovelvollisen, jolla on siinä omistusosuus, on sisällytettävä veropohjaansa osuutensa kyseisen yksikön tuloista. Tulot on laskettava tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti.
2. Verovelvollisen ja 1 kohdassa tarkoitetun yksikön välisiä liiketapahtumia ei oteta huomioon osuudelta, joka vastaa verovelvollisen osuutta yksiköstä. Vastaavasti verovelvollisen tällaisista liiketapahtumista saamien tulojen katsotaan vastaavan määrää, joka olisi saatu riippumattomien yritysten välisessä markkinaehtoperiaatetta noudattaen lasketussa liiketapahtumassa ja joka vastaa kolmannen osapuolen omistusosuutta yksiköstä.
3. Verovelvollisella on oltava oikeus saada huojennusta kaksinkertaiseen verotukseen 55 artiklan mukaisesti.

63 artikla

Kolmansien maiden yksiköiden läpinäkyvyyden määrittäminen

Kysymys siitä, onko kolmannessa maassa sijaitseva yksikkö läpinäkyvä vai ei, on määritettävä verovelvollisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

XI LUKU

HALLINTO JA MENETTELYT

64 artikla

Toimivaltaisille viranomaisille tämän direktiivin sääntöjen soveltamisesta tehtävä ilmoitus

Edellä 2 artiklan 1, 2 tai 3 kohdassa tarkoitetun yhtiön on ilmoitettava sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sen verotuksellisen kotipaikka on tai jossa sen kiinteä toimipaikka sijaitsee, että se kuuluu tämän direktiivin soveltamisalaan.

65 artikla

Ilmoituksen määräaika

1. Verovelvollisen on sovellettava tämän direktiivin sääntöjä niin kauan kuin sen 2 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti on näin tehtävä.
2. Verovelvollinen, johon tämän direktiivin sääntöjä ei enää sovelleta, voi vapaaehtoisesti jatkaa näiden sääntöjen soveltamista edellyttäen, että verovelvollinen täyttää 2 artiklan 3 kohdan edellytykset.
3. Jos verovelvollinen on vapaaehtoisesti ryhtynyt soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti ja verovelvollinen päättää luopua soveltamisesta viiden verovuoden pituisen ajanjakson päätyttyä, verovelvollisen on ilmoitettava asiasta tapauksen mukaan sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa sen verotuksellinen kotipaikka on tai jossa sen kiinteä toimipaikka sijaitsee.
4. Jos verovelvollinen on vapaaehtoisesti ryhtynyt soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti ja verovelvollinen päättää jatkaa soveltamista viiden verovuoden pituisen ajanjakson päätyttyä, verovelvollisen on toimitettava tapauksen mukaan sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa sen verotuksellinen kotipaikka on tai jossa sen kiinteä toimipaikka sijaitsee, todisteet siitä, että 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan edellytykset täyttyvät.

XII LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

66 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.

2. Siirretään komissiolle tämän direktiivin voimaantulopäivästä määräämättömäksi ajaksi 2 artiklan 5 kohdassa, 4 artiklan 5 kohdassa, 11 artiklan 6 kohdassa, 32 artiklan 5 kohdassa ja 40 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä.
3. Neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 2 artiklan 5 kohdassa, 4 artiklan 5 kohdassa, 11 artiklan 6 kohdassa, 32 artiklan 5 kohdassa ja 40 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyYTEEN.
4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi neuvostolle.
5. Edellä olevan 2 artiklan 5 kohdan, 4 artiklan 5 kohdan, 11 artiklan 6 kohdan, 32 artiklan 5 kohdan ja 40 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos neuvosto on ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittanut komissiolle, että se ei vastusta säädöstä. Neuvoston aloitteesta tätä määräaikaä jatketaan [kahdella] kuukaudella.

67 artikla

Euroopan parlamentille ilmoittaminen

Komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille delegoitujen säädösten antamisesta ja siitä, jos neuvosto on vastustanut niitä tai kumonnut säädösvallan siirron.

68 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.
2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

69 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio tarkastelee viiden vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta direktiivin soveltamista ja antaa neuvostolle kertomuksen direktiivin toiminnasta.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä kohdassa säädetään, komissio tarkastelee kolmen vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta 11 artiklan toimintaa ja harkitsee tarkistuksia kasvu- ja investointivähennyksen määritelmään ja kalibrointiin. Komissio arvioi tarkkaan, miten kasvu- ja investointivähennyksellä voidaan kannustaa yhtiöitä, jotka voivat valita tämän direktiivin sääntöjen soveltamisen, rahoittamaan toimintaansa oman pääoman avulla.

Komissio tiedottaa havainnoistaan jäsenvaltioille, jotta ne voitaisiin ottaa huomioon kansallisten yhteisöverojärjestelmien suunnittelussa ja täytäntöönpanossa.

70 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2018. Niiden on viipymättä toimitettava komissiolle kirjallisina nämä säännökset.

Niiden on sovellettava näitä säännöksiä 1 päivästä tammikuuta 2019.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.
3. Kun tässä direktiivissä mainitaan euromääräisiä (EUR) rahamääriä, jäsenvaltiot, joiden rahayksikkö ei ole euro, voivat laskea vastaavan arvon kansallisessa rahayksikössään tämän direktiivin hyväksymispäivänä.

71 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

72 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja